

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

G9
32
290

98 32.290

Harvard College Library

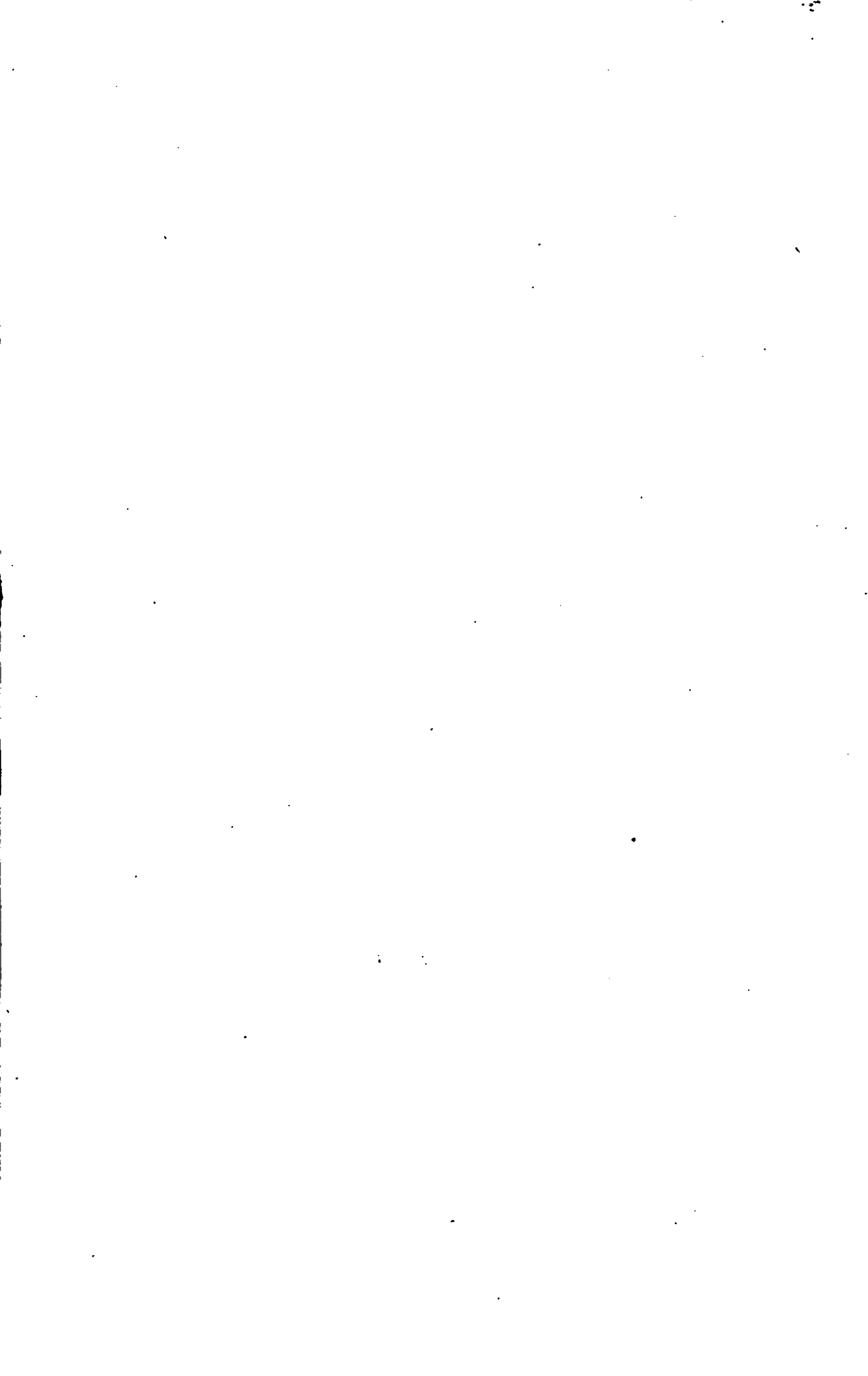
FROM THE

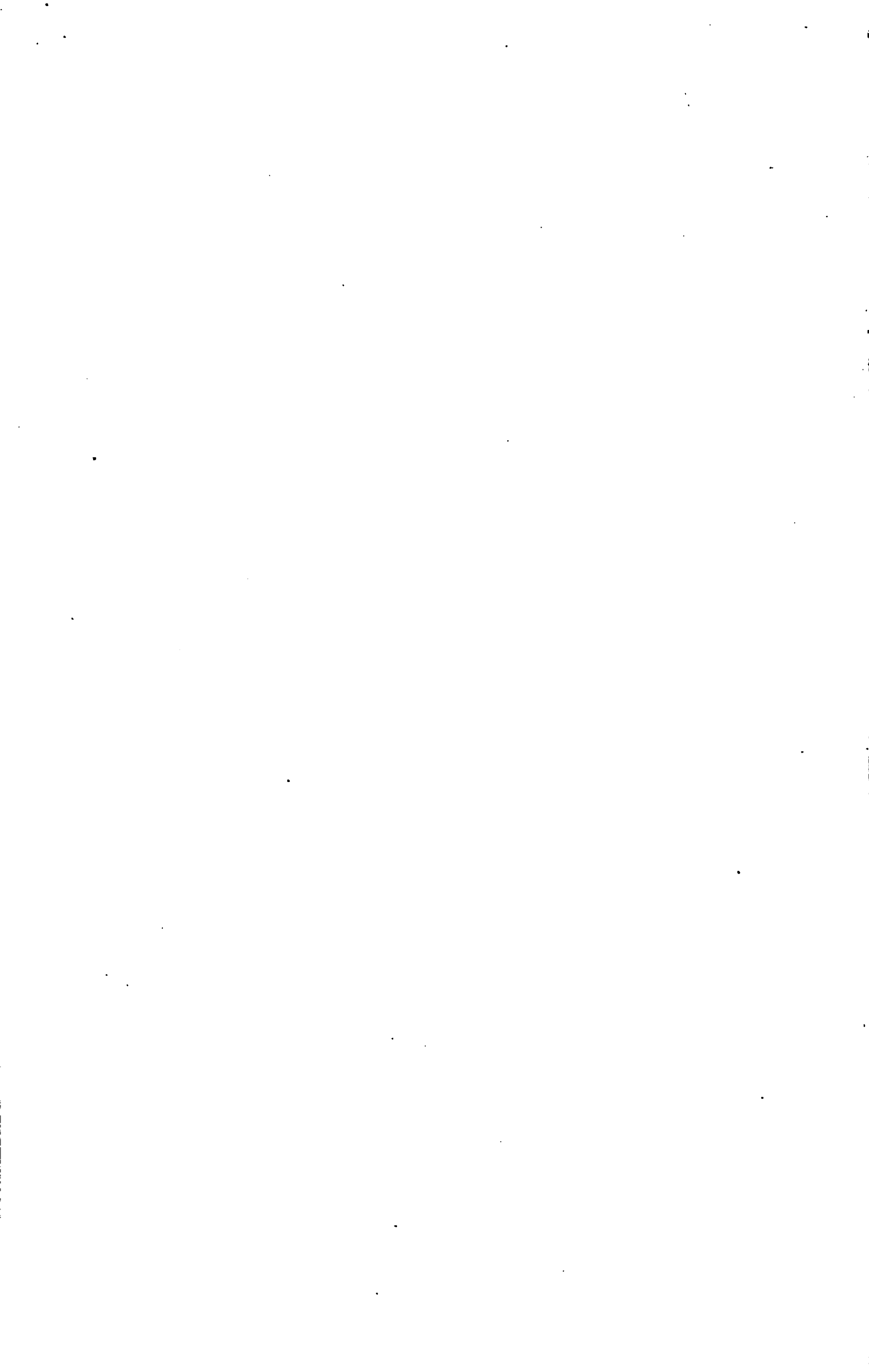
CONSTANTIUS FUND.

Established by Professor E. A. SOPHOCLES of Harvard University for "the purchase of Greek and Latin books (the ancient classics) or of Arabic books, or of books illustrating or explaining such Greek, Latin, or Arabic books." (Will, dated 1880.)

Received 8 Sept., 1887.

LUCUBRATIONES SOPHOCLEAE

SCRIPSIT

Hendrik
HENRICUS VAN HERWERDEN

TRAJECTI AD RHENUM,
APUD J. L. BEIJERS
MDCCLXXXVII.

5232.290

SEP 8 1887

Constantius fund.

Sophocles est in eo poetarum Graecorum numero quos propter eximiam praestantiam semel lectos semper relegimus, quosque penitus intellegere cupientes identidem, sicubi obscura impeditaque sententia offendimur aut vocabulo inepte posito aut inconcinno numero aut migrata denique quacumque sermonis Graeci lege, philologi dormire nequimus, priusquam pro suis quisque viribus coniciendo et temptando nobis quidem ipsis multo saepius quam aliis, persaepe tamen aliis quoque varias locorum difficultates feliciter removisse videamur.

Mirandum igitur non est homines eruditos, nihil curantes volgi et semidoctorum risus ineptos, semper novos scribere commentarios criticos, quibus diligenter utentes editores, dum cauto et prudenti iudicio certa ab incertis, vera a falsis, probabilia a parum verisimilibus secernunt, novas identidem parant editiones semper propius accedentes ad eam puritatem qua immortalia opera ex ipsorum scriptorum manibus prodierunt; qui sane pulcherrimus est difficillimorum studiorum finis, digna improbo saepe labore merces. Habent autem praestantissimorum criticorum commentarii praeter cetera etiam hoc boni, ut haud raro, ubi ipsis scriptoris manum restituere non contigerit, tamen quae requiratur sententia perspicientes aliis, etiam minus doctis et acutis, veri inveniendi viam muniant aperiantque.

Mihi cur denuo in hanc arenam aliquamdiu relictam, prorsus tamen neglectam numquam, descenderem, causa exstitit lectus liber pereruditus F. W. SCHMIDTI, qui inscribitur *Kritische Studien zu den Griechischen Dramatikern*,

vol. I. Berolini a. 1886, quem virum doctum si saepius impugnasse visus erō quam laudasse, id unice huius libelli naturae tribuendum est, non obtrectandi libidini, quae in me nulla est. Saepe enim admiror ¹⁾ viri eximii doctrinam et sagacitatem, sed si omnia quae boni critici a renatis inde litteris vere emendasse sibi viderentur vera esse persuasum foret omnibus, non multum abesset ut hodie eum finem tangeremus, quem procul adhuc remotum esse scimus omnes, quemque ut umquam plene attingamus spes est exigua vel potius nulla. Contenti autem esse debemus, si particulam eorum quae nobis probabilia videantur, idoneis indicibus prorsus probamus, et non nisi coniunctis viribus quod operae pretium sit proficitur. Idem sibi dictum habento reliqui critici quorum coniecturas commemorabo, in quibus honoris causa nomino acutum Dindorfii in Sophocle edendo successorem MEKLERUM et duumviros, qui prae ceteris omnibus quot hodie

¹⁾ Magis etiam admirarer, si paullo minus admiraretur se ipsum sibi que placeret, et magis diligerem, si non in libri sui Praefatione mihi aliisque philologis Batavis insolenter exprobrasset furta litteraria. Licet nihil nobis arrogemus, non sumus tam pauperes ut alienis indigeamus inventis, quae pro nostris venditemus, neque adeo stulti ut nesciamus veritatem non diu latere posse. Sed enim permulti scriptorum loci ita comparati sunt, ut necessario quicumque vir mediocriter doctus et acutus hoc agat in eandem cum aliis incidat emendationem; et adeo multa in hoc genere cum olim scripta sunt tum hodie scribuntur, ut si nimia diligentia omnia perquirere velis, tempus meditandi et scribendi te ipsum deficiat. Nec sane video Germanos philologos nostratibus hac in re multo esse diligentiores, raro enim librum evolvere in quo non aut Cobeti aut Naberi aut meas coniecturas ab aliis repeti animadvertam, neque ipse Schmidtus, ut hoc meum opusculum perlegens videbit, communis culpae est exsors, qui cum popularium suorum ut Gleditschii et Mekleri, tum Blaydesii et meas coniecturas quasdam repetiverit. Sed patienter nos quidem talia ferimus, propterea quod insciis et invitis talia excidere confidimus, et loci feliciter emendati non tantum momentum esse quantum novae stellae aut legis naturalis detectae intellegentes, eiusmodi querelas absurdas esse habemus persuasissimum.

vivunt philologis bene meruerunt de tragoedia Graeca, **ΝΑΥ-
ΚΚΙΟΜ** dico et **ΒΛΑΥΔΕΣΙΟΜ**. Sed haec quidem hactenus. Ecce
nova meletemata nostra.

TRACHIN. 18 *χρόνω δ' ἐν ὑστέρω μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσῶν μάχης
ἐκλύεται με· καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
οὐκ ἂν διείποιμ'· οὐ γὰρ οἶδ'· ἀλλ' ὅστις ἦν
θακῶν ἀταρβῆς τῆς Θεάς, ὃδ' ἂν λέγοι.*

Scio haec Deïanirae verba, quae nondum cuiquam de vitio suspecta fuisse videntur, utcumque explicari posse, sed tamen, si locum diligentius consideraveris, reperies quae offendant. Nam primum nullus est in tragicorum scriptis locus, quo periphrasin *ἀγῶνα μάχης* (licet procul absit ut verba iungi posse negem) satis tuearis, diversum enim quod dixit Aeschylus *Agam.* 1377 *ἀγῶν — νείκης παλαιᾶς* propter accedens adiectivum et quae alia ut similia afferri possint revera sunt dissimillima, deinde displicet verbum *ἐκλύεσθαι* citra scribendi morem absolute usurpatum et tandem parum apte dictum est *τρόπον — πόνων*, ubi nemo non expectaret *τρόπον — μάχης*.

His igitur rationibus permoveor ut simplici vocabulorum transpositione Sophocli reddam:

*ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσῶν πόνων
ἐκλύεται με· καὶ τρόπον μὲν ἂν μάχης
οὐκ ἂν διείποιμ'· κτέ.*

Deïanirae *πόννοι* describuntur in praegressis.

Simili correctione indigere mihi videtur locus in *Philoctete*, v. 150 sqq., qui absurde me iudice e libris sic editur:

*νῦν δέ μοι
λέγ', αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει
καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γὰρ μοι
μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,*

μὴ προσπεσῶν με λάθῃ ποθέν,
 τίς τόπος ἢ τίς ἔδρα, τίν' ἔχει στίβον,
 ἔναυλον ἢ θυραῖον.

Nulla enim est oppositio inter τόπος et ἔδρα, neque ea vocabula poni potuerunt ἐκ τοῦ παραλλήλου, et parum apte dictum est ἔχειν στίβον ἔναυλον. Non sufficit quod olim proposui Verslagen en Mededeelingen d. K. A. a. 1876. Contra nihil amplius desiderabitur, si rescriptum erit:

τίς στίβος ἢ τίς ἔδρα, τίν' ἔχει τόπον,
 ἔναυλον ἢ θυραῖον.

i. e. ὅπου ἔρχεται ἢ ὅπου καθίζει, ὅπου ἔστιν, ἔνδον ἢ θύρασιν. Quae autem de hoc loco disputat G. H. Muellerus Emend. et Int. Soph. 75 sqq. nihil me movent.

Simili olim transpositione (in quam post me incidit summus, cuius nunc mortem lugemus, philologus, Madvigius) curabam verba Aiac. 137

σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενῆς
 λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῆ

scribendo πληγὴ ζαμενῆς Διὸς ἢ κτλ. Hodie vero nescio an in eadem fabula v. 685 sq. aptiore verborum ordine legendum sit:

σὺ δὲ
 εὐχου θεοῖς, ἐλθοῦσα διὰ τάχους, γύναι,
 ἔσω, τελείσθαι τούμδον ὦν ἐρᾶ κέαρ.

Displicet enim quod perplexe scriptum traditur

σὺ δὲ
 ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τάχους, γύναι,
 εὐχου τελείσθαι κτέ.

Saepe viri docti in Sophocle emendando feliciter hoc remedio usi sunt, nemo felicius quam Burgesius in Oedipo Rege, 1411 sq.

ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που
 καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον

ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψουσθ' ἔτι.

ubi, correcto ποι, ambo verba locum inter se permutare iussit. Obtemperavit nuper ei Nauckius. Nec minus probanda transpositio vocabulorum δόλος et ἔρος Elect. 197, ubi male traditum est δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας, quam aliquando proposui nesciens idem olim suasisse Wakefieldium. Plura hoc genus addere possim, sed redeamus ad Trachinias.

Trach. 86 Hyllus ait:

ἀλλ' εἶμι, μητερ' εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατήδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆν.

Formam Atticam παρῆ restituit Elmsleius, sed vereor ut ipsum verbum παρῆναι sit huius loci. Nam quia hoc verbum absolute positum usurpari solet de praesentia in eo loco ubi versamur, ut infra 141 et 397, poeta, si eo uti voluisset, addidisset, nisi fallor, τῷ πατρί, et quod gravius, verba tam praegressa quam sequentia indicare mihi videntur Hyllum non proficisci ut patrem, qui ubi sit ignoratur, conveniat, sed alterius instar Telemachi κατὰ πύστιν πατρὸς δὴν οἰχομένοιο. Expectatur igitur potius haec eius oratio: dudum sane profectus forem sive abessem, et valde inclino in eam sententiam ut Sophoclem scripsisse existimem:

ἀλλ', εἶμι, μητερ' εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατήδη τῶνδε, κἂν πάλαι γ' ἀπῆ.

Trach. 94 δν αἰόλα νύξ ἐναριζομένα τίκτει κτέ.

Affertur a Meklero (Dindorfii ed. VI Lips. 1885) Fechtii coniectura μεταμειβομένα, qua optime sententiae consulitur. Paulo tamen lenius est nec minus aptum, quod ipse a. 1876 proposui Verslagen en Mededeelingen VI, 1, pag. 26, ἐπαμειβομένα. Utra coniectura prior sit ignoro, quin altera utra vera sit vix dubito.

In eodem carmine nuper F. W. SCHMIDTIUS egregie sic emendavit v. 125 sqq.:

Φαμί γὰρ οὐ σ' ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν
 χρῆναι· κἀκ' ἄλληκτα γὰρ οὐχ ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
 ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας· ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰν
 πᾶσι κυκλοῦσιν ἀλὲν ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι.

pro οὐκ -- χρῆναι σ'· ἀνάληγτα γὰρ οὐδ' κτλ.

Sed temere idem vir doctus haerere mihi videtur in v. 193
 οὐκ εὐμαρεία χρώμενος πολλῆ, γύναι.

Nempe ibi οὐ πολὺς litotes est. Graecis admodum familiaris pro ἐλάχιστος. Cum autem hoc versu Nuntius respondeat Deïanirae quaestioni αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν; nequaquam opus Schmidtii coniectura εὐμαρεία — σπουδῆς. Ceterum cf. Philoct. 284

τούτου δὲ πολλῆν εὐμαρείαν, ὦ τέκνον.

Trach. 280 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσι οὐδὲ δαίμονες.

Rectissime οὐδὲ absurdum esse in tali sententia vidit Schmidti-
 tius, eaque ipsa causa fuit cur quondam ipse versum spurium
 esse suspicarer. Sed nimia molitur violentissime substituendo
 οὐδαμῶς θεοί. Quis enim quaeso librarius pro trito omnibus
 vocabulo aliud erat positurus? Sufficiebat, opinor, pro οὐδὲ
 reponere οὐδὲν, i. e. οὐδαμῶς, quae vox utpote e monosyl-
 labis copulata non adversatur noto Porsoni praecepto metrico
 et ab ipso excipitur. Possem praeterea provocare ad caesu-
 ram semiseptenariam, si hac obtinente pausa opus non esse
 planissime mihi constaret.

Trach. 307 ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;

ἄναυδρος ἢ τεκοῦσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
 πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δὲ τις.

Λίχα, τίνας ποτ' ἐστὶν ἢ ξένη βροτῶν;

Locus est admodum perplexus, nec curatur Schmidtii con-

iectura *καμάτων* pro *πάντων*, ne sic quidem si recte habeat *τεκοῦσα*, quod pro librorum lectione *τεκνοῦσα* correctum est. Si vero ipse Sophocles, non interpolator aliquis, scripsit vss. 308 et 309 vix aliter scribere potuit quam

ἄνανδρος ἢ ζυγεῖσα.

Quis enim quaeso etiam mediocris poeta permisisset sibi adeo ineptam oppositionem quam haec est: virine experta an mater? Quasi vero omnes nuptae essent puerperae! Manifeste autem iusta oppositio postulat aut illud aut *ἄτεκνος ἢ τεκοῦσα*. Sed quidquid horum versuum auctori scribere placuit, admitti non potest Schmidii coniectura, quippe qua recepta denuo prava haec nascitur oppositio: Pariendi quidem laborum immunis, sed generosa tamen; unde sequeretur, ut arbitror, puerperium rem esse qualem a generosa muliere haud expectes. Qualis sententia, licet non multum discrepet a scholiastae interpretatione, me iudice egregie absurda est.

Horum versuum auctor utrum *Φύσιν* intellexerit externam speciem (cf. O. R. 740), ut interpretari solent viri docti, an potius originem (cf. Aiac. 1259. 1301), difficile dictu est. Si illud, hoc voluisse videtur: nam quod ad faciem tuam attinet, nihil horum quae nunc experiris experta es, sed nobili loco nata, parum apta breviloquentia usus pro hac oratione: nam servane sis an ingenua nihil opus habeo quaerere, si quidem nobili te loco natam nunc primum servitutis mala experiri satis me docet externa tua species. Sin vero, quod potius crediderim, *Φύσιν* volgatiore vocabuli vi usurpavit, voluisse videtur: Nam quod attinet ad originem tuam, nihil horum antehac experta es (i. e. serva nata non es), sed nobili genere oriunda. Veruntamen, sive haec sive illa fuit auctoris mens, ambo versus Sophocle indignos iudico, neque ulla fiet summo poetae

iniuria, si totum locum istis liberatum hoc modo constitueris:

307 ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;

311 τίς ἢ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ Φιτύσας πατήρ;

310 Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἢ ξένη βροτῶν;

312 ἔξειπ'· ἐπεὶ νιν τῶνδε πλείστον ᾤκτισα

313 βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν δοκεῖ μόνη.

Probaverim enim versuum transpositionem, quam suasit BRAUNIUS in Philologo a. 1885, pag. 366. Δοκεῖ pro οἶδεν Astii est correctio.

Trach. 323 οὐ τάρᾳ τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διήσει γλώσσαν, ἢ τις οὐδαμὰ
προὔφηγεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα.

Verba conclamata sic tempto:

οὐ τάρᾳ τῷ γε πρόσθεν ἐξ ἴσου χρόνῳ
<στόματος> διήσει γλώσσαν, κτέ.

i. e. non sane, prorsus ut antehac, ore edet vocem.
Similiter Sophocles dixit O. C. 963

ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς
τοῦ σοῦ διήκας στόματος.

Ad γλώσσαν sic dictum cf. Elect. 596 ἢ πᾶσαν ἴης (l. *leis*)
γλώσσαν, aliosque locos in Dindorfii lexico Soph. pag. 101 sq.

Trach. 383 ὀλοῖντο μήτι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὅς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.

Nauckius coniecit:

ὀλοῖντο πάντες οἱ κακοί, μάλιστα δὲ
λαθραῖ' ὅς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' ἐσθλῷ κακά.

Gravis sane mutatio, quam tamen non reformidarem, si Sophocle digna exiret sententia. Sed enim e tali oratione iure efficeret Choro, qui haec loquitur, Φανερά κακὰ viro probo decora videri. Nec prorsus sufficere videtur Mekleri coniectura

πρέποντά τω κακά, licet paullo minus gravem ea sententia habeat offensionem. Si chori versus genuini sunt, non exputo quo pacto corrigi queant.

Trach. 430 Lich.

τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος;

Nunt. δε σοῦ παρῶν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πόθῳ

πόλις δαμείη πᾶσα, κούχ ἢ Λυδία

πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρωσ Φανείς.

Lich. ἀνθρώπος, ὃ δέσποιν', ἀποστήτω· τὸ γὰρ

νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.

Si recte Φανείς in vitii suspicionem vocavit Schmidtius, parum apte coniecit Φίλης, sed procul dubio rectius ξένης proposuisset. Cur autem Meklerus lectioni νοσοῦντι praetulerit νοσοῦν τι, addita Stephani interpretatione nugari dicendo mendacia, prorsus non intellego. Quis enim hoc Graece ita dixerit? Semper enim τὸ ληρεῖν est νοσοῦν τι. Iubet autem Lichas nuntium removeri, dicens nolle se, sanum hominem, nugari cum insano, νοσοῦντι, i. e. πρὸς νοσοῦντα, ληρεῖν.

Nam, quod dixit Plato, εἰκὸς σοφὸν ἀνδρα μὴ ληρεῖν. Si ληρεῖν necessario referendum esset ad nuntium, conicere posset τοσοῦνδε ληρεῖν, sed nihil opus est.

Trach. 545 τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῆδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνή

δύναίτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;

ὁρῶ γὰρ ἤβην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,

τὴν δὲ φθίνουσαν· ὣν ἀφαρπάζειν φιλεῖ

ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.

In liberiore structura, qua ex ὀφθαλμὸς intellegitur verbi sequentis subiectum ἀνήρ, haeserunt multi pro ὀφθαλμὸς alius aliud substituentes, sed speciose Weckleinius comparavit Eur. Med. 1244 ἄγ' ὃ τάλαινα χεῖρ ἐμή, λαβὲ ξίφος, λάβ', ἔρπε πρὸς

βαλβίδα λυπηράν βίου. ¹⁾ At aliae sunt difficultates. Suspectum enim est oculo tribui quod est homini proprium τὸ ἀφάρπαζειν ἄνθος, et prorsus insolite dictum ὦν pro τῶν μέν. Quod autem Wecklein v. 549 pro τῶν δ' in textum recepit coniecturam suam τότε δ', in eo egregie falli mihi videtur. Apparet enim ex vss. 545 sq. non agi de una muliere primum iuveni, deinde senescenti, sed de duabus, quarum altera (qualis Iole) in primo stet iuventutis flore, altera (ut Deïanira) vergat ad senectutem. Locum emendare nequeo, sed expectabam aliquid huiuscemodi:

ὁρῶν γὰρ ἦβην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω
τὴν δὲ φθίνουσαν, φῶς ἀφάρπαζειν φιλεῖ
τὸ θάλλον ἄνθος, τὴν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.

Partim in his sequor Blaydesium, qui servans ὦν reponit φῶς θάλλον, partim ipsum Weckleinium (Ars Soph. em. 72) τὴν conicientem pro τῶν. Cf. Emend. et interpr. Soph. G. H. MUELLERI p. 70 sq.

Trach. 555 ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτέ
θηρός, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον,
ὁ παῖς ἔτ' οὔσα τοῦ δασυστέρνου πάρα
Νέσσου φθίνοντος ἐκ φονῶν ἀνειλόμην.

Locum sic scriptum fero, sed non diffiteor me malle: ἀρχαίου πάρα | — τοῦ δασυστέρνου ποτέ κτέ. Cf. ad Trach. 18, pag. 3.

Trach. 562 ὅς κάμει, τὸν πατρῶον ἠγίκα στόλον
ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσπόμην, κτέ.

Posteaquam in loco manifeste corrupto olim probantibus

¹⁾ Nec tamen neglegendum est in loco affectu plenissimo, qualis est Euripideus, eiusmodi brevilloquentiam lectorem, sive potius auditorem, haud aequè offendere.

quibusdam ἡνίκ' ἐς δόμον scribendum proposui, nuperrime Schmidtius violentissime temptavit:

ὃς κάμει, τῶν πατρὸς ποτ' ἡνίκ' ἐκ στεγῶν
ξὺν Ἡρακλεῖ πρὸς οἶκον εὐνῆς ἐσπόμην.

Aut lenior aliqua medicina excogitanda est aut abstinenda manus; nam si in uno loco omnia verba mutare licet, actum est de re critica. Omnino autem Schmidtius, vir sagax et eruditus, nimis indulget audacioribus istiusmodi mutationibus, ¹⁾ quilibet si uti licet, non est sane perdifficile Graece scientibus locos impeditos in ordinem redigere. Sed enim scire desideramus quid ipse scripserit Sophocles, non quid Schmidtius aliusve vir Graece doctus et ingeniosus versus Graecos pangens scripturus fuisset. Procul tamen abest ut haec scribens contendam veterem meam coniecturam sufficere, sed Schmidtii mutationibus longe probabilior mihi videtur Weckleini sententia post versum 562 statuentis lacunam.

Trach. 621 οὐ τοι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,
λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι.

Pro ἐν σοί lubens cum Schmidtio legerim ἐκῶν, sed non sanius est ἔχεις, pro quo Wakefieldium θέλεις, Ottonem ἐφείσ' (ἐφείσο) coniecisse video. Utroque aptius mihi videtur:

λόγων τε πίστιν ὧν ἐρεῖς ἐφαρμόσαι.

Verbum leviter depravatam est propter ἔχει in versu praegresso.

Trach. 625. Deïan. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὄρων.
Lich. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμὸν ἠδονῆ κέαρ.

¹⁾ Lectoribus suis quo persuadeat scilicet, saepenumero appingit litterarum uncialium ductus ita diversos, ut ne caeco quidem librario imponere potuerint.

Responsi ratio suadet:

ὡς γ' ἐκπλαγῆναι κτέ.

i. e. οἶδα, ὡς (= ὥστε) ἐκπλαγῆναι, nam Sophocles ut poetae omnes (qui usus sequiore aetate ut poetica multa manavit in orationem pedestrem, nam quod hic illic legitur apud antiquiores prosae scriptores librariis tribuerim) saepe ὡς dixit pro ὥστε. Exempla dabit Dindorfius in lex. Soph. p. 531 A 12.

Trach. 674 ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον ἀργῆτ', οἶδς εὐέρω πόκω,
τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς
τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει.

[καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος· ὡς δ' εἰδῆς ἅπαν]

Ἦι τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενω λόγον.

Nisi egregie fallor, quem uncinis saepsi versiculum, qui pertinaciter omnes emendandi conatus (parum enim proficitur corrigendo ρεῖ pro ψῆ) eludit estque hoc loco, ne quid gravius dicam, prorsus inutilis, non Sophoclis est, sed interpolatoris, qui eum finxisse videtur ope v. 697

ρεῖ πᾶν ἀδηλον καὶ κατέψηκται χθονί.

Similiter in Oedipo Rege locum 798 sqq.

στείχων δ' ἰκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους ἐν οἷς
σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλυσθαί λέγεις.

[καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ. τριπλῆς]

ὅτ' ἦ κελεύθου τῆσδ' ὀδοιπορῶν πέλας,
ἐνταῦθα κτέ.

versiculum καὶ — τριπλῆς, quem ignorat prima Laurentiani libri manus, interpolant, fortasse ibi ut in Trachiniarum loco temere haerentes in asyndeto. Cf. Nauck. — Pro ἔνδον teneo quod olim proposui ἐκτός, in vicino autem v. 683 παρηκα θεσμών οὐδέν' pro οὐδέν legendum esse dudum observavi, et laetus nunc video idem placere Schmidtio.

Trach. 692 κάθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπές ἡλίου
κοίλω ζυγαστρῷ δῶρον, ὥσπερ εἶδετε.

Sine controversia corrigendum ὥπερ, nam τὸ ζύγαστρον quidem viderat Chorus, sed non viderat Deianiram tingentem vestem eamque condentem in cista, quae κατ' οἶκον κρυφῆ se fecisse modo dixit v. 689.

Trach. 714 τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημήναντα, χῶνπερ ἂν θίγη
φθειρόνθ' ἅπαντα· κνωδάλου δὲ τοῦδ' ὄδε
σφαγῶν διελθῶν ἰὸς αἵματος μέλας
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε;

V. 716 scripsi ut emendarunt Frohlichius et Hensius pro φθειρεῖ τὰ πάντα, sed depravata restant verba αἵματος μέλας.

Sententiae autem ratio suadet:

κνωδάλου δὲ τοῦδ' ὄδε
σφαγῶν διελθῶν ἰὸς εἵματος βαφῆ
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε;

Trach. 729 τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνός, ἀλλ' ὃ μηδὲν ἐστ' οἴκοι βαρῦ.

Usitatus quidem foret αὐτῶ, quod requirit Schmidtus, nec tamen improbable videtur poetam usurpasse οἴκοι pro ἰδίᾳ, cum pervolgato scribendi more οικεῖος pro ἰδῖος poni constet. Quod mox idem v. 738 πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενον mutat in προυσελεῖς σύ τοι μ' ἄγαν id propter mutandi audaciam vereor ut cuiquam sit persuasurus. Aliud quaerendum.

Trach. 746 αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν
πατρὸς δεδορκῶς κοῦ κατὰ γλῶσσαν κλύων.

Tam propter mirum praepositionis κατὰ usum quam propter constantem dicendi consuetudinem Sophoclem scripsisse suspicor:

κούκ ἀπὸ γλώσσης κλύων.

Cf. O. C. 747 et Aesch. Agam. 813, ad quem locum vide alia huius formulae exempla collecta a Blomfieldio in glosario. Cf. Dindorf. in Thesauro, vol. II pag. 659.

Trach. 756 μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἴκετ' οἰκεῖος Λίχας,
τὸ σὸν φέρων δῶρημα, θανάσιμον πέπλον.

Suspectum est οἰκεῖος, sed languet etiam οὐ κενός, quod a se coniectum recepit Meklerus, veruntamen longe aptior est ea coniectura quam εὐκαιρος, quod proposuit Schmidtus. Absurde enim is qui cui fert θανάσιμον πέπλον oportune huic venire dicitur. Loci ratio requirere videtur vocabulum quale est ἀψορρος, quod tamen a tradita lectione nimis distat, quam quod confidenter suadere ausim. Quaerant alii.

Trach. 798 ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοῦμόν κακόν,
μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.

Imo vero θνήσκοντι, quod labem suscepit e sequenti Infinitivo. Nam hic certe participio Aoristi non eadem venia parata est, quae multis esse videtur v. 1111

καὶ ζῶν κακουρούς καὶ θανῶν ἐτεισάμην.

ubi Schmidt temptat σῶς — κάσθενῶν, Blaydes ζῶν — κάκπνέων, quod praetulerim.

Trach. 857 ἂ τότε θοὰν νύμφαν
ἀγαγες ἀπ' αἰπεινάς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ.

Ante X annos (Verslagen a. 1876, II 6, 1, pag. 28 sq.) correxi ἂ τ' ὀλεθρία νύμφαν, quae verissima, ut arbitror, emendatio aut latuit aut male spreta est. Nunc eandem commendat Schmidtus Krit. Stud. pag. 225, qui meam esse ignorat. Coniecturis enim quam conviciis cum viro docto certare malo.

Trach. 866 ἤχει τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
κωκυτὸν εἶσω.

Recte Walterus εὐφημον coniecisse videtur, sed praeterea suspectum habeo δυστυχῆ, pro quo expectes δύσθροον, i. e. δύσφημον. Cf. Aesch. Pers. 940, 1076. Pind. Pyth. IV 63.

Trach. 873 Τί δ' ὦ γεραιά, καινοποιοῦσθ' ἐν λέγεις;

-Verbum καινοποιεῖν eodem iure Sophocles formare potuit, quo infra v. 891 dixit χειροποιεῖται. Moneo ob Schmidtium, qui verbum temere sollicitat.

Trach. 878 τάλαιν' ὀλεθρία· τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε Φήεις;

Ὀλεθρία depravatam esse olim monui coniciens ὀλέθρου, sed neque hoc hodie mihi placet neque quae alii coniecerunt δήτα, ἔφριξα, ὀλωλε. Praetulerim certe:

τάλαιν', ὀλεῖς με· τίνι τρόπῳ κτέ.

i. e. τοῖσδε τοῖς λόγοις, ut plene dicitur Philoct. 1388. Sic Elect. 831 ἀπολεῖς significat perdes me, si ita loqui perges, et saepe sic apud Aristophanem tam addito quam omisso pronomine. Possis etiam:

τάλαιν', ὀλωλα· κτλ.

ut exclamat Tecmessa Aiac. 896, cognita mariti morte.

Trach. 901 καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια | στόρνυθ'.

Leni sane mutatione Meklerus coniecit ἐκηλα, quod probarem, si constaret sic dici potuisse lectum, ἐν ᾧ ἐκηλον ἔστιν εὐδειν. Nunc, si quid mutandum, equidem praetulerim μαλακά.

Trach. 914 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὄρω

τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εισορμωμένην.

καὶ γὰρ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένην

φρούρου· ὄρω δὲ τὴν γυναῖκα κτέ.

Aptius, nisi fallor, pro καὶ γὰρ scribetur καὶ γὰρ.

Trach. 934 ὄψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον οὐνεκα
ἄκουσα πρὸς τοῦ Θηρὸς ἔρξειεν τάδε.

In Verslagen l. l. pag. 29 e Scholiastae interpretatione efficiebam Sophoclem scripsisse *κλαπεῖσα*, i. e. *ἑξαπατηθεῖσα*. Lenius quidem, sed dubito num melius, deinde Heimrichius indidem coniecit *ἀλοῦσα*, quod mihi quidem non addito *ἀπάτη* vel *δόλω* non satis clare dictum videtur, nec dissentientem habeo Schmidium, qui ipse pag. 228 *κλύουσ' ἀνοσίου* Θηρὸς proposuit, quod neque a Scholiasta lectum est et temere sollicitat verba sana πρὸς τοῦ. Scio *ἄκουσα* non ita facile abire potuisse in *κλαπεῖσα*, quae Aoristi Passivi forma legitur Thuc. VII 85. Plat. Rep. pag. 413 et Xen. Hell. V 4, 12, et etiam difficiliter in *κλεφθεῖσα*, quo Aoristo utitur Euripides Or. 1580. Sed, quod olim monui, *ἄκουσα* glossematis speciem habet, quo recepto ut fit in textum, vocabulum infra scriptum, id quod sexcenties factum novimus, facile potuit obliterari.

Trach. 953 γίνοιτ' ἔπουρος ἐστιῶτις αὔρα,
ἦτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
τὸν Δῖον ἄλκιμον γόνον
μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ.

Pro *ἐκ τόπων* aut *ἐκποδῶν* corrigendum esse aut *ἐκτόπιον* (cll. O. R. 119 et O. C. 1340) olim monui. Pro *μοῦνον* Wec-
kleinius reposuit G. H. Muelleri coniecturam *μῶλυν*, ¹⁾ aptum sane vocabulum, quod nullum quidem antiquum habet fideius-
sorem et Hesychii seriorumque poetarum auctoritate nititur, sed tamen quodammodo commendatur participio *μεμω-*

¹⁾ Ubi *μῶλυν* proposuerit ignoro, nam in Emendationibus et Interpret. pag. 73 duobus post me annis meae coniecturae ignarus commendavit et ipse *μαῦρον*.

λυσμένος, quo Sophoclem in Phaedra usum esse Hesychius auctor est. Nihilominus ut minus insolitum equidem praefero μαῦρον = ἀμαυρόν, quod proposui Verslagen l. l. pag. 29.

Trach. 1008 ἀνατέτροφας aliis locis demonstravi non, ut fieri solet, ab ἀνατρέπω, sed ab ἀνατρέφω repetendum esse Verslagen, pag. 30.

Trach. 1021 λαΐτινον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν
ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον· τοιαῦτα νέμει Ζεὺς.

Sententiae quidem satis aptum quod coniecit Hensius:

ἔστι μοι ἔκλυσιν ἐξανύσαι

sed non intellegitur causa erroris. Venit in mentem:

ἔστι μοι ἐξανύσαι τιν' ὀδόν· κτέ.

ut ὀδός hic, ut saepius alibi, usurpatum sit sensu metapho-
rico pro πόρος. Gleditschium nunc video coniecisse τιποτόν,
quae verba parum apte exciperet quod sequitur τοιαῦτα
νέμει Ζεὺς.

Trach. 1058 κού ταῦτα λόγχη πεδιάς, οὔθ' ὁ γηγενῆς
στρατὸς Γιγάντων.

Fac revera πεδιάδα λόγχην dici potuisse τὴν ἐν τῷ πεδίῳ
βαλλομένην, vel sic adeo obscura haec oratio est, ut multum
vereor ne mendosum sit πεΔΙΑΣ. Videndum igitur an Cicero
vertens hostilis dextra ante oculos habuerit ΔΑΙΟΣ, i. e.
λόγχη δᾶος. Ad formam communem cf. Eurip. Troad. 1301
et Herc. 915, ad contractam Aesch. Pers. 271. 282. 286,

Trach. 1107 ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κἄν τὸ μηδὲν ὦ
κἄν μηδὲν ἔρπω, τὴν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κἄκ τῶνδε.

De sanitate verborum κἄν μηδὲν ἔρπω merito dubitare vide-
tur Schmidtius, haud sane inepte coniciens κἄν μηδὲν ἀρκῶ.
Fortasse tamen verbum servari potest, modo legatur:

κἄν τὸ μηδὲν ὦ

κἄς μηδὲν ἔρπω,

ut sit et ad nihilum redigar, inteream.

Similiter certe poeta locutus est Elect. 999

δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχεῖ καθ' ἡμέραν,

ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ κἄπι μηδὲν ἔρχεται.

cf. fr. 713, 8, ubi est varia lectio κεις τὸ pro κἄπι.

Trach. 1126 Hyllus ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγαῖν πρέπειν.

Herc. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις,

Hyllus ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

Bene Schmidtius observavit ἐφ' ἡμέραν non significare posse hodie, sed ne καθ' ἡμέραν quidem, quod substituendum putat, nude positum id significat, sed quotidie. Hodie praeter σήμερον in tragoedia dicitur τῆδ' ἡμέρα sive τῆδ' ἐν ἡμέρα sive καθ' ἡμέραν τὴν νῦν, ut Sophocles dixit O. C. 3. Sed multo graviore corruptela hic locus laborare videtur, et neque πρόσθεν in secundo neque ἐφ' ἡμέραν aut καθ' ἡμέραν (fac significare posse hodie) in tertio versu sunt huius loci. Nam πρόσθεν abundat, quoniam dici non potuit pro ἀρτίως, et notio hodie prave ei vocabulo opponitur, quia unius diei spatium totam fabulam finire probabile est.

His rationibus adductus locum sic tempto:

Herc. οὐ δῆτα τοῖσί γε πρὸς ἔμ' ἡμαρτημένοις.

Hyll. ἀλλως γε μὲν δὴ τοῖς ἔπειτ' ἔρεξ' (vel ἔδρασ') ἐρεῖς.

in qua coniectura ἀλλως γε debetur Schmidtio.

Trach. 1130 Hyllus τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγῆς.

Herc. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

Locum manifesto non sanat Schmidtii coniectura διὰ κενῶν. Aptum foret τέρας τοι δαιμόνιον ἐθέσπισας, ut poeta loquitur Antig. 376.

Trach. 1199 γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ.

Non male Schmidtius ἠκέτω coniecit, sed malim etiam ἐρπέτω ad exemplum loci, quem ipse attulit, Elect. 1231.

Trach. 1208 οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ὦν ἔχω παιώνιον
καὶ μούνον ἰατῆρα [τῶν ἐμῶν] κακῶν

scil. ἐκκαλοῦμαι σε γενέσθαι. Deleatur manifestum glossema τῶν ἐμῶν, pro quo substituendum aliquod adiectivum pertinens ad κακῶν, quod quale fuerit prorsus incertum est. Multa enim conveniunt, ut ἀμηχάνων, ἀνιατῶν, δυστλήτων, Θανασίμων, alia fortasse, quae nunc non veniunt mihi in mentem.

Trach. 1211 ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τᾶλλα γ' ἔργασαι.

Locum tuentur alio loco non minus suspecto O. R. 980 σὺ δ' εἰς (οὔν?) τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα. Hic sive τι sive που pro πρὸς conieceris, apte conieceris. Ad τι cf. Phil. 652. 1039. O. R. 644. 1364. O. C. 1331. Aiac. 329. 1314, ad ποὺ Phil. 41. El. 1473. Interdum utraque particula iungitur.

Trach. 1249 τοίγαρ ποιήσω κούκ ἀπόσομαι, τὸ σὸν
Θεοῖσι δεικνύς ἔργον· οὐ γὰρ ἂν ποτε
κακὸς Φανείην σοίγε πιστεύσας, πάτερ.

A loci sententia aberrasse videtur Schmidtius coniciens τὸ δ' ὄν Θεοῖσιν εὖ γνοὺς χαρτόν, vel γνοὺς ἀρεστόν et τοῖσδε pro σοίγε. Non enim intellegitur, quo pacto Hyllo subito nata sit persuasio, dis gratum esse opus, quod paullo ante δυσσεβὲς ei visum sit. Cf. 1245. Quanto vero probabilior est ea sententia, quam expressit vetus Scholiasta interpretans διαμαρτυράμενος τοὺς Θεοὺς γαμήσω τὴν Ἰόλην. Ceterum verba τὸ — ἔργον vitii immunia non videntur. Expectabam fere:

τοίγαρ ποιήσω κούκ ἀπόσομαι τὸ σόν, (σὸν ὄν,?)
Θεοὶ τὸ δ' ἴστων, ἔργον· κτλ.

Cf. O. C. 521 Θεὸς ἴστω, Ant. 184. Trach. 399.

Trach. 1255

παῦλά τοι κακῶν

αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη.

Post multa aliorum, quae enumerat, tentamina Meklerus coniecit:

τελευτὴ τῶδε τάνδρι Φιλτάτη.

Mihi venit in mentem:

τελευτὴ τῶδε τάνδρι Θέσφατος.

ut est O. C. 1471 ἤκει Θέσφατος βίου τελευτῆ.

Vide supra 79 sqq. et 1159 sqq.

PHILOCTET. 43 ἀλλ' ἢ ἔπι Φορβῆς νόστον ἐξελέλυθεν

ἢ φύλλον εἴ τι νόδυνον κάτοιδέ που.

Quod olim in Exercitationibus Criticis commendabam Φορβῆν, iam ante me a Burgesio correctum esse nunc ex Mekleri annotatione animadverto, qui ipse vereor ut suam coniecturam ἢ ἔφ' ἔλωρ ἐδεστον multis probaturus sit. Neque video quidni poeta hic νόστον pro ὀδὸν usurpare potuerit, cum Aiac. 900 chorus, qui Aiace quaesiturus exierat, queratur ὄμοι ἐμῶν νόστων. Cf. Aristoph. Ach. 29 εἰς ἐκκλησίαν νοστῶν, i. e. Φοιτᾶν, ἰέναι, ut περινοστεῖν significat περιέναι, περιφοιτᾶν. Ad Φορβῆν autem cf. infra 162. 712. 1108. Ant. 775. Prorsus igitur sufficit lenissima emendatio, quam dudum in textum receptam oportuit, nisi forte praefers, quod Schenklium coniecisse video, Φορβῆ. Ego tamen de dativo multum dubito.

Philoct. 157 sq. Locum supra tractavi ad Trachin. 18 sqq.

Philoct. 253 ὡς μηδὲν εἰδὸτ' ἴσθι μ' ὦν ἀνιστορεῖς.

Dindorfius ὡς pertinere dicit ad εἰδὸτα, et facile id credas propter vs. 567

ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι,

qui versus iniuria sollicitatur, et propter Aristoph. Acharn. 395 ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.

Nihilominus falsa videtur ea sententia, quoniam Graecum est οἶδα s. ἐπίσταμαι τινά τι ποιοῦντα et τι δρώμενον sine ὡς, neque dubito quin vocula ὡς his locis sit causalis valeatque ἐπεὶ, s. γάρ, quemadmodum usurpatur v. c. Aiac. 39. Oed. Col. 861. Eurip. Med. 609.

Philoct. 332 οἶμοι· φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
πρῶτον τόδ', ἢ τέθνηχ' ὁ Πηλεὺς γόνος;

Repetam, quae quia vere monenti nemo mihi, quod sciam, obtemperavit, quae scribebam Verslagen pag. 32.

„Tam praecedentia (ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα πεσεῖν) quam „sequentia Neoptolemi verba (τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, Θεοῦ „δ' ὑπο || τόξοισιν, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς) planissime „demonstrant pro ἢ τέθνηχ', an mortuus sit, poetam de- „disse ἢ τέθνηχ', quo pacto sit mortuus. Longe alia „ratio est loci O. R. 943, quem attulit Dindorfius, qui locus „comparandus est cum Eur. Hippol. 801. Elect. 769 sq., aliis. „Cum nostro cf. Iphig. T. 549.” Eandem correctionem diu post Waltherus a. 1884 profert in Philologo.

Philoct. 460 ἀλλ' ἢ πετραία Σκυῖρος ἐξαρκουῖσά μοι
ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.

Verbi τέρπεσθαι notio, quod sane mirandum non est, interdum vicina est notioni verbi στέργειν, contentum esse, quod luculentius apparet e loco O. C. 799, ubi mortalium miserrimus, Oedipus, ait Creonti:

ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἂν κακῶς
οὐδ' ὦδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.

i. e. εἰ στέργοιμεν, nec fortasse alio sensu accipienda quae dicuntur O. R. 785.

Philoct. 628. οὐκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινὰ τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπῖσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δειξαὶ νεῶς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;

Parum aut nihil probabilitatis habet Blaydesii coniectura πείσαντα δείξαι θέντ' κτέ. Aut fallor, aut v. 630 imperite fictus est ab impolatore ad exempla v. 609 ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον et v. 616 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων.

Quo versu deleteo, suspicor poetam scripsisse:

Οὐκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινὰ τὸν Λαερτίου
ἐμ' ἐλπίσαι <πείσειν> λόγοισι μαλθακοῖς,

i. e. οὐκουν δεινὰ, τὸν Λαερτίου ἐλπίσαι πείσειν ἐμὲ τάδε (i. e. ταῦτα) λόγοισι μαλθακοῖς. Notissima est formula πείθειν τινά τι, quae librariis parum familiaris saepius peperit interpolationes. Nempe post ἐλπίσαι proclivi errore ob ductuum similitudinem perierat πείσειν, et corrector nescio quis poetae mente perspecta locum mancum ut potuit sarsisse videtur. Pronomen ὄδε a Sophocle non raro ad praegressa, οὗτος contra ad sequentia referri notum est. Cf. exempla multa apud Dindorfium Lex. Soph. s. vv.

Philoct. 660 καὶ μὴν ἐρῶ γε, τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω·

εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες.

πάρες in tali sententia aptum non esse dudum intellectum est. Aptissimum vero erit, si scripseris:

εἰ μὴ θέμις, στέργοιμ' ἄν· εἰ δέ, μοι πάρες.

quae corrigendi ratio probabilior videtur hae:

εἰ μὲν θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, φράσον.

quod olim proposui.

Philoct. 667 θάρσει· παρέσται ταῦτά σοι καὶ Σιγγάνειν

καὶ δόντι δοῦναι καὶ ξεπεύξασθαι βροτῶν

ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.

Musgravius coniciens καὶ στόματι δοῦναι optime intellexisse videtur requiri quod respondeat verba προσκύσαι (ὡσπερ θεόν) in praegresso v. 656, sed neque προσκυνεῖν idem est quod κυνεῖν, neque adeo ridicula ratione poetam id dicere potuisse

facile credet quisquam. Cum autem eodem quo προσκυνεῖν sensu verbum δεξιούσθαι adhibuerit Aeschylus Agam. 852, haud inepte suspiceris:

Θάρσει, παρέσται ταῦτά (τῶνδέ?) σοι καὶ θιγγάνειν
καὶ δεξιούσθαι, κἄτ' ἐπέύξασθαι κτέ.

Philoct. 690 πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὔτω βιοτὰν κατέσχευ;

Iniuria explicant sustinuit, quod Graece foret ἠνέσχετο, sed verbum valet retinuit, i. e. οὐκ ἀπέβαλε. Sententia: qui factum ut non sua sibi manu mortem consciverit? Quare non necessaria videtur Nauckii coniectura ἀνέτλα.

Philoct. 715 ὅς μὴδ' οἰνοχύτου πώματος ἦσθη δεκέτει χρόνῳ,
λεύσσω δ' εἴ που γνοίῃ στατὸν εἰς ὕδωρ
ἀεὶ προσενώμα.

Gleditschius bene intellegens haec sana esse non posse vel propter commemoratum in fabulae principio fontem antro Philoctetae vicinum partim praeunte Schultzio coniecit:

λεύσσω δ' εἴ που γνοίῃ σταγόν' εἰσιδῶν.

Σταγόνα quin recte Schultzius suspicatus sit non dubito, sed εἰσιδῶν valde displicet. Probabilius, ni fallor, rescripseris:

λευκὸν δ', εἴ που γνοίῃ σταγόν', εἰς ὕδωρ
ἀεὶ προσενώμα.

vel potius ἀεὶ πόδ' ἐνώμα cum Wakefieldio.

Λευκὸν ὕδωρ poetis usitatum esse ignorat nemo.

His versibus in antistropha respondent hinc:

726 Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθας, ἴν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς
πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαῆς
Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.

In πᾶσιν, quod inepte abundat, primus haesit Hermannus, sed coniectura eius θεός || πλάθει θεοῖσιν a lenitate minus commendatur. Equidem suspicor ΠΑΣΙ, sic enim libri, leviter

depravatum esse e ΠΑΙΣ, et post syllabam ΘΕΙ excidisse ΘΥ, i. e. Θεοῦ, itaque poetae manum fuisse:

Ἰν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ Θεοῖς
πλάθει <Θεοῦ> παῖς, κτέ.

Philoct. 755 δεινόν γε τοῦπίσαγμα τοῦ νοσήματος.

Neque ἐπίσαγμα, neque quod pro eo substituit Bergkiius ἐπίσιγμα, recte intellegi posse contendo. Expectatur:

δεινόν γέ τοι τὸ πρᾶγμα τοῦ νοσήματος.

vel δεινόν γέ τοι τὸ πῆμα κτέ.

ut mox sequitur

ἕως ἀνῆ

τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου.

Πρᾶγμα et multo saepius χρῆμα periphrastice cum genetivo iungi solere ne pueri quidem ignorant.

Philoct. 867 ὦ Φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων

ἀπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.

Iure criticos offendit mira locutio ἐλπίδων ἀπιστον, quod non nisi artificiosam admittit interpretationem. Ingeniose coniectum video γέγηθ' ἰδῶν | ἀελπτον ἐπικούρημα. Mihi, quia custodiae notio hic aptior videtur quam auxilii, venit in mentem:

ὦ Φέγγος ὕπνου διάδοχον, τόδ' ἐλπίδων

ἀμεινον ἢν φρούρημα τῶνδε τῶν ξένων.

Aeschylus Agam. 266 χάρμα μείζον ἐλπίδος.

Philoct. 921 καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;

Incredibile est ad hunc usque diem patienter criticos et editores quod sciam omnes tulisse ἀληθῆ dictum pro ἀληθῶς. sive ὄντως. Quis Latine dici toleraret „num vera (pro re vera) haec facere cogitas?” Adverbio tam Aeschylus quam Euripides usi sunt, quod hucusque apud Sophoclem non legitur, id casui tribuere non dubito. Cf. Mnem. VI², p. 279.

Philoct. 1001

κρᾶτ' ἐμὸν τὸδ' αὐτίκα,

πέτρα πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσών.

Verbum ἔναιμάξω, quo utitur Scholiasta, nato fortasse e litteris ἄνωθ' ἔναιμάξω male divisio, veteribus saltem inauditum est, itaque Hermannus, qui haesit in πέτρα, perperam coniecit:

πέτρας ἄνωθεν <τῆσδ'> ἔναιμάξω πεσών.

Si quid mutandum, melius conicias:

<ταύτης> πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσών

vel <ἄκρας> πέτρας κτέ. Cf. Ant. 411 ἄκρων ἐκ πάγων, ubi ἐπὶ necessarium videri olim monui.

Philoct. 1032

πῶς θεοῖς εὐξέσθ' ἐμοῦ

πλεύσαντος αἰθεῖν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι.

Mekleri coniectura, quam impedito textui intulit ἔξεστ' (cum Piersono) ἐμὲ λεύσοντά σ' αἰθεῖν ἱερά, vereor ut probari possit. Nam quod olim Dindorfius vere observavit, huius loci est tempus futurum, non praesens, et dubiae, ut leniter dicam, est Graecitatis ἔξεστί σε αἰθεῖν pro σοι αἰθεῖν.

Ipse olim Verslagen l. l. pag. 33 aliam viam ingressus, sic scribebam:

„Quia propter verba proxime praegressa additamentum „ἐμοῦ πλεύσαντος (requirebatur ἐμοῦ συμπλεύσαντος), propterea „quod eam cogitationem ultro supplemus, optime a poeta „omitti potuit, suspicatus sum hic interpretem poetae manum „oblitterasse, quam fuisse hance:

πῶς θεοῖσιν ἔξετε

πλεύσαντες (velis factis) αἰθεῖν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;”

Hanc coniecturam licet nondum repudiem, fieri tamen potest ut εὐξέσθε, cuius verbi notio optime habet coniuncta cum sequentibus verbis θύειν et σπένδειν, sanum sit, et prorsus abiecto quod dixi glossemate, locus hoc modo sit redintegrandus:

πῶς θεοῖς εὐξέσθε <δή;

πῶς ἔξετ' > αἰθεῖν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;

Sive hoc sive illud reposuerimus, expeditam habebimus et Sophocle dignam orationem.

Philoct. 1065 μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ὡς στείχοντα δή.

Valde suspectum habeo verbum ἀντιφώνειν, quod suapte natura Dativum postulat, coniunctum cum casu quarto. Aut fallor, aut poeta dedit:

μή μ' ἀντιφώνει μηδέν ὡς στείχοντι δή.

Crasis μ' ἀντιφώνει significat μή ἀντιφώνει, nam neque μοι ἀντιφώνει coalescit, neque poetae Attici in senariis saltem eius pronominis diphthongum elidunt, quod semel sibi permisit, si locus sanus est, Sophocles in melicis, Aiac. 192 μή μή μ' ἀναξ κτέ., ubi vide Dindorfium. Non enim persuadet mihi Leeuwenius, qui nuper ad Acharnenses v. 189 statuit, ubi dicatur μ' ἀρέσκει, μ' elisione ex μοι decurtatum esse. Minus me movet Ran. 103 σέ δέ ταῦτ' ἀρίσκει (ubi correctum volt σοι ταῦτ'), quam usus satis frequens structurae cum casu quarto apud Thucydidem et Platonem, quae, si spectamus primitivam verbi ἀρέσκειν notionem, nihil habet quod magno opere miremur, ut taceam nullum certum diphthongi OI elisae apud poetas Atticos exstare exemplum.

Philoct. 1136 ὄρων μὲν αἰσχροῦς ἀπάτας, στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθροπόδον,
 μυρί' ἀπ' αἰσχροῦν ἀνατέλλονθ', ὅς ἐφ' ἡμῖν κάκ'
 ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

Pro Ὀδυσσεύς, quod glossator adscripsit ad ἐμήσατο, probabilius me iudice Dindorfius reposuit ὦ Ζεῦ, quam Meklerus οὐδείς. In altero versu ἀπ' αἰσχροῦν labem suscepisse videtur e voce αἰσχροῦς in versu praecedenti, neque ideo corrigenti anxie spectandi sunt apices litterarum, quod fecit Kaibelius minus apte coniciens μυρία δ' ἀθρῶν. Suadet sententia:

ὄρων μὲν αἰσχροῦς ἀπάτας, στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθροπόδον
 μυρί' ἐπ' ἄλλοις ἀνατέλλονθ', οἱ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ', ὦ Ζεῦ.

i. e. cernens turpes eius fraudes, et odiosum inimicum infinita in alios excitantem mala, qualia in me machinatus est, o Iupiter! Ad collocationem particulae *μέν* iam Wunderus attulit v. 279 sqq., et eiusmodi anomaliae saepe leguntur apud scriptores etiam pedestres. Subinde autem corripitur diphthongum in *ολος* (quod ita potius *ολος* scribendum erit) et cognatis vocabulis in vulgus notum est.

Philoct. 1140 *ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν,
εἰπόντος δὲ μὴ Φθονεράν
ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν.*

Dindorfii correctionem vulgo receptam *μέν ἐν* sine ipsius commentario nemo intellet, illo adiuti vereor ut multi prorsus intellegant. Nec hodie mihi plane satisfacit, quod quondam proposui *τὸ μὲν οἱ δοκῆσαν*, sed similem sententiam clarius poetam significasse puto scribendo:

ἀνδρός τοι τὸ νέμει δίκαιον εἰπεῖν κτέ.

Νέμειν pro *νομίζειν* Sophocli est in deliciis, ut docent plurima exempla in Dindorfii lexico Sophocleo pag. 310 A.

Philoct. 1218 *ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεῶς ὀμοῦ
στείχων ἂν ἤ σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσεῖα στείχοντα τὸν τ' Ἀχιλλέως
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἴοντ' ἐλεύσομεν.*

Neque *ὀμοῦ* Genetivo coniunctum ferri potest, neque *στείχων* — *στείχοντα* sic copulare potuit bonus poeta. Ergo quin *στείχων* mendosum sit dubium non est. Num putas Sophoclem per periphrasin pro *νηὶ ὀμοῦ*, quod metro excludebatur, scripsisse:

νεῶς ὀμοῦ

τοίχοιν κτέ.?

Si minus, aliud tu quaere. Cf. v. 1180.

Philoct. 1300. Neopt. *ἄ, μηδαμῶς, μή, πρὸς Θεῶν, μεθῆς βέλος.*

Phil. *μέθες με, πρὸς Θεῶν, χεῖρα, Φίλτατον τέκνον.*

Verba πρὸς Θεῶν e versu proximo male repetita expulerunt, ut fit, genuina. Corrigo:

μέθες μέ<θες τήν> χεῖρα, Φίλτατον τέκνον.

quae sic scripta non egebunt interprete. Sic edidi nuper in Excerptis meis e poetis Graecis, ed. altera apud Kemink (a. 1886) pag. 100.

Philoct. 1329 *καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἂν τυχεῖν*

νόσου βαρείας, ἕως ἂν αὐτὸς ἥλιος

ταύτη μὲν αἶρη, τῆδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,

πρὶν ἂν τὰ Τροίης πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλης

καὶ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπίδαι

νόσου μαλαχθῆς τῆσδε, κτέ.

Verba νόσου μαλαχθῆς τῆσδε gravius laborare videntur quam quae Blaydesii aut Tournieri coniecturis (μεταστῆς et ἐπαναχθῆς) sanentur. Utraque enim ratione restat absurda dicendi ratio οὔποτε παύσει τῆς νόσου, πρὶν ἂν παύσῃ τῆς νόσου. Non μαλαχθῆς igitur mendosum videtur, sed νόσου τῆσδε, quod e superscripto glossemate nasci potuit. Quibus deletis, suspicor potius:

τέχνη μαλαχθῆς (μαλαχθῆ?) τῶνδε.

Philoct. 1417

σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.

[*καὶ πρῶτα μὲν σοὶ τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,*

ἄσους πονήσας καὶ διεξελθῶν πόνους

ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὄραν.

καὶ σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,

1422 *ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον].*

ἐλθῶν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν

πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς κτέ.

Iniuria in ἀρετὴν haerere mihi videtur Meklerus, quod noto

usu adhiberi potuit pro *δόξα ἀρετῆς* s. *gloriam*, neque aliud voluisse horum versuum auctorem apparet e v. 1422. Sed alia sunt quibus in hoc loco iure offendaris. Primum enim, quod gravissimum est, Hercules quae v. 1418 se facturum pollicitus est, non exequitur, neque proficimus hilum cum Dindorfio aut Bergkio pro λέξω corrigendo λέγω vel δείξω, deinde vero στοιβῆς speciem praebent verba subabsurda ὡς πάρεσθ' ὄρα. Aut igitur fallor, aut verba (1418) καὶ πρῶτα — (1422) θέσθαι βίον Sophocli abiudicanda sunt, bisque deletis v. 1423 corrigendum:

ἐλθὼν σὺ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ κτέ.

Philoct. 1431 & δ' ἂν λάβῃς σὺ σκυῖλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
κόμιζε.

Postulante sententia Schneidewinus coniecit τοῦ δήου στρατοῦ, sed erravit in forma. Numquam enim tragicos dixisse δήιος s. δήος sed δάιος s. δᾶος, ut νάιος et νᾶος, vere observatum est. Potius autem scripserim δαῖτου στρατοῦ quam τοῦ δάου στρατοῦ, cum quia hoc minus numerosum est, tum propterea quod poetae praeferunt, ubi metrum admittit, formam trisyllabam.

ELECTR. 197 δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφάν, κτέ.

Incredibile cum sit μορφάν nude positum significare posse formam sceleris, Blaydesius coniecit βουλάν. Mihi hodie, ut olim, probabilius videtur λωβάν, i. e. noxam, perniciem, quo vocabulo saepe usus est Sophocles. De transpositione vocum δόλος et ἔρος vide ad Trachin. 18 sqq.

Elect. 217 πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτῆσω
σᾶ δυσθύμῳ τίκτους' ἀεὶ

ψυχᾶ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐρίστὰ πλάθειν.

Alii aliter hunc locum temptarunt, nemo me iudice felicius Wakefieldio, qui hoc certe perspexit sub πλάθειν latere τλάθει. Cum tamen ita requireretur μὴ pro οὐ et cogitatio iusto obscurius enuntiata foret, corrigendum suspicor:

σὺ δ', ἐπεὶ δυνατοῖς

οὐκ ἐρίστὰ, τλάθει.

i. e. tu vero, quia cum potentibus contendere nequit, perferet et obdura. His scriptis video Gleditschium proponere: τὸ δὲ „τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐρίστὰ” λάθει, in qua quamvis ingeniosa coniectura desidero pronomen σέ.

Eletr. 226 τίνι γὰρ ποτ' ἄν, ὦ Φιλία γονέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαι μ' ἔπος, τίνι φρονοῦντι καίρια;
ἄνετέ μ' ἄνετε, παράγοροι κτέ.

Paucis annis abhinc in Mnemosyne XII² p. 317 sq. probare conatus sum sententiam loci requirere huiusmodi correctionem:

τίνι γὰρ τὸ σόν, ὦ Φιλία γενέθλα,
πρόσφορον ἀκοῦσαι 'στ' ἔπος, τίνι φρονοῦντι καίρια; κτέ.

Elect. 328 τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;

Ferri non posse sic positum ἐλθοῦσα dudum apud me constat, itaque nunc monenti Schmidtio planissime assentior, sed quod pro eo substitutum volt οἰχνοῦσα propter huius participii post verba πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις abundantiam loci vitio non mederi aequè mihi persuasum sit. Longe aptius foret ἔθουσα, more tuo, quam coniecturam suam lenissimam aliquando mecum communicavit Mehlerus meus, cui nihil aliud obmovere possum quam Homericum hoc participium nusquam alibi in tragoedia repertum esse. Ipse cogitavi de reponendo

ἀλγοῦσα, dolens, moesta. Sed vide annon, cl. Antig. 1184 (πρὸς ἔξοδον στείχουσα), corrigere sufficiat πρὸς — ἐξόδους ἐλθοῦσα.

Elect. 363 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦ με μὴ λυπεῖν μόνον
βόσκημα.

Locum nescio quot modis frustra tentatum bene correxisse mihi videtur paucos ante annos vir doctus (Tournierius?) in *Révue de Philologie* scribendo:

ἐμοὶ γὰρ ἔστω, τοὺς με χρή, λυπεῖν μόνον
βόσκημα.

Egregia emendatio praeteriisse videtur Mekleri diligentiam. Volgatam scripturam tueri conatur G. H. Mueller Emend. p. 20 sq.

Elect. 379 μέλλουσι γὰρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γῶν,
ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μὴ ποθ' ἡλίου
Φέγγος προσόψει, κτέ.

Malim hic pro μὴ ποθ' legi μηκέθ', cum praesertim mox v. 383 in eadem versus sede appareat μήποθ'.

Elect. 459 οἶμαι μὲν οὖν οἶμαί τι κάκείνω μέλον,
πέμψαι τὰ δ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὄνειρατα.

Violentissime Schmidtius:

δαίμων μὲν οὖν οἶμαί τις ἔστιν, ᾧ ἔμελεν κτέ.

qua coniectura temere id quod poeta et ipsa Clytaemestra ¹⁾ tribuerunt manibus Agamemnonis, nescio cui daemonei tribuitur.

Ceterum si recte vir doctus anadiplosi hic locum esse negavit, aptius conicias:

¹⁾ Haec verior nominis forma sine N tragicis nondum est ab editoribus restituta.

οἶμαι μὲν οὖν εἶναί τι κάκεινῳ μέλον,
πέμψαντί γ' αὐτῆ̃ δυσπρόσοπτ' ὄνειρατα.

Existimo rem (ultionem) etiam illi (mortuo) cordi esse, quippe qui ei (uxori) obscena somnia miserit. Sic O. C. 659 τοῖσδ' ἔστω μέλον.

Elect. 563 ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν τίνος
ποινάς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι.

Verba τὰ πολλὰ πνεύματα nihil aliud significare possunt quam ὁ μέγας χειμών, nec probari potest Hermanni interpretatio „multos illos ventos qui flare ibi solent.” Qui optime hoc perspexit Schmidtius, idcirco scribendum coniecit τίνος / τόλμης ἀποινα πνεύματ' κτέ. Ita tamen permire Dea diceretur ventos cohibuisse vel retinuisse Aulide, quasi eodem tempore extra eius urbis fines libere flarent. Cum autem neque in verbis τίνος ποινάς neque in τὰ πολλὰ πνεύματα per se spectatis quidquam reperiatur quod iure vituperes, potius crediderim vitii sedem esse ἐν Αὐλίδι, quae vocabula olim a glossatore adscripta genuina vocabula e textu exturbasse suspicor. Fortasse fuit:

ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
ποινάς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχε <τὸν σόλον>.

Ita Sophocles, eandem quam Aeschylus famam secutus, non malaciam sed hiemem classem Graecorum retinuisse dixerit. Cf. Agam. 145. 195 sqq. Ipsam Deam hiemem excitasse cum omnes spectatores noverant, tum paullo post v. 570 diserte id significatur. Neque opus erat ut Aulidem nominaret Electra, nam etiam Clytaemestra in praegressis, ubi tetigit Iphigeniae sacrificium, nec locum neque occasionem, quae nemo ignorabat, commemoravit. — Merito v. 565 damnare mihi videtur Schmidtius, et mentione saltem dignae sunt eiusdem coniecturae πατῶν et πέδου pro παίζων et ποδοῖν, sed minime necesse est cum illo v. 618, ubi editur

ἔξωρα πράσσω κούκ έμοι προσεικότα,
 corrigamus φράζω, quandoquidem apte haec verba referri
 possunt ad Clytaemestrae orationem

ἤτις τοιαῦτα τῆν τεκοῦσαν ὕβρισην
 καὶ ταῦτα τηλικούτος

unde ad πράσσω mente supplendum est τοιαῦτα τῆν τεκοῦσαν
 ὕβριζουσα.

Elect. 655 ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἴλεως κλύων
 δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὡσπερ ἐξαιτούμεθα.

In πᾶσιν non temere haerens Schmidtus pag. 136 coniecit:
 ὦ δ' ὄπασον ἡμῖν κτλ.

At verbum ὄπάξειν, quo nusquam Sophocles usus est, a ser-
 mone tragico, si melica carmina, quae verba epica facilius ad-
 mittunt, exceperis, prorsus alienum est. Melius igitur fortasse
 coniecisset:

δὸς πράξειν ἡμῖν ὡσπερ ἐξαιτούμεθα.

Ad πράξειν sic usurpatum cf. Ai. 790. 792. Trach. 152. 294.
 Ant. 1305. Ceterum utrumque versum fortasse recte inter-
 polatori tribuit Nauckius.

Elect. 724 ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
 πῶλοι βία φέρουσιν.

Similiter Euripides Hippol. 1224

οἱ δ' ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις
 βία φέρουσιν.

Scribendi tamen usus utrobique suadet βία ἔκφέρουσιν,
 ut monui nuper in Excerptis, pag. 68.

Elect. 749 στρατὸς δ' ὄπως ὄρᾳ νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, κτέ.

In Excerptis pag. 69 reposui ἀνωτότυξε, quod olim
 conieci cl. Aesch. Agam. 1074 et Eur. Hel. 376. Nam ὀλολύ-

ζειν de infausto clamore ab antiquioribus non usurpabatur. ¹⁾
Ibidem v. 781 e veteri mea coniectura (Verslagen p. 12) dedi:

ἀλλ' ὁ προστατῶν

χρόνος διήγαγε μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.

pro διήγαγε, quia χρόνος aliquem διάγειν dici non posse videtur.

Elect. 795 Clyt. οὐκ οὐκ Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τὰ δε;

El. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σὲ παύσομεν.

Melius quadraret Electrae responsum, si una addita littera scriberetur:

Πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σφ' ἐπαύσομεν.

i. e. τὰ δε παύσομεν, ut monui l.l. pag. 70.

Elect. 812

νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;

μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη

καὶ πατρός. ἤδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν.

ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ

Φονεῦσι πατρός· ἀρά μοι καλῶς ἔχει;

ἀλλ' οὐ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου

ἔσομαι ξύνοικος κτέ.

Schmidtii coniectura ἤδη δεῖ με δουλεύειν λάτρην συνοῦσαν ἐχθίστοισιν praeter mutandi audaciam duobus gravibus laborat incommodis. Nam et pleonastice dictum est δουλεύειν λάτρην, et non addito πάλιν vel αἰεί, haud satis convenit loci sententiae, quia sic haec nova Electrae conditio nihil differt ab ea qua fuit ante mortem quam putat Orestis, cuius ope se ista servitute liberatum iri speraverat.

Me si audis, versus 813 vitii plane immunis est, sed in

¹⁾ Contra vide an Aeschylo Agamemn. 586 reddendum sit:

δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρα (l. — στα) μέλειν

εἰκὸς μάλιστα, σὺν δ' ἐπολολύζειν ἐμέ.

ubi traditum est δὲ πλουτίζειν. Cf. Arist. Eq. 616.

versu sequenti labe affecta sunt verba *ἐν τοῖσιν*, quam facillime corrigemus scribendo:

ἤδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν
τοῖς <πλείστον> ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοί,
quemadmodum Sophocles locutus est Philoct. 631

τῆς πλείστον ἐχθίστης ἐμοί

ἐχίδνης

et O. C. 743 *πλείστον κάκιστος*, quae summi odii significatio quam sit huic loco apta nemo non intellet. Alia eius usus exempla dabit Porsonus ad Hecub. 631. Vides, cum in antiquo codice superesset *ΤΟΙΣ ΕΧΘΙΣΤΟΙΣΙΝ*, correctorem, ut numeris subveniret, imperite supplevisse *ἐν τοῖσιν*.

Elect. 846 *ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ' οὔτις ἔτ' ἔσθ'· κτλ.*

Ὁ *ἐν πένθει* nihil aliud significare potest, quam ὁ *πενθῶν*, ut est supra 290 *ἄλλος δ' οὔτις ἐν πένθει βροτῶν*; nequaquam vero ὁ *πενθούμενος*, itaque ab hoc loco, ubi non Alcmeon sed pater Amphiaräus verbis *τὸν ἐν πένθει* significatur, prorsus alienum est. Iam olim mihi nata est, et fortasse alicubi prolata, suspicio poetam alludentem ad notam fabulam de Amphiarao hiscenti terra vorato et abscondito scripsisse sive *βένθει* sive *κεύθει*, ad quam fabulam respexit supra quoque v. 838

*οἶδα γὰρ ἀνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἔρκεσι
κρυφθέντα γυναικῶν.*

Quare fortasse verius est *κεύθει*, quod vocabulum simul inferos et sepulcrum notare potest. Cf. Eur. Hec. 1 et Soph. Ant. 818. — Iniuria vero Blaydesius sollicitare videtur *μελέτωρ*, quo vocabulo quamquam semel lecto nihil est sanius. Violenta quidem, sed apta, coniectura Gleditschius verba *ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει* mutat in *Ἀμφιάρεω παῖς· ἔπ'.*

Elect. 903

ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
 ψυχῆ σὺνηθες ὄμμα, Φιλτάτου βροτῶν
 - πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὄραν τεκμήριον.

In his verbis tam *σὺνηθες*, pro quo ipsum contrarium expectes, quam *ὄμμα* permire dictum movet suspicionem. Venit in mentem, quod dubitabundus adscribo:

ἐσπαίει τί μοι
 ψυχὴν ἀνηθες δόγμα κτέ.

percutit mihi animum insueta opinio. *Δόγμα* hoc sensu aliquoties usurpavit Plato, sed confidentius hoc reponebam, si alibi apud tragicos reperiretur. *Ἐσπαίειν* cum casu quarto iunxit Rhesi auctor v. 560. *Ὀμμα* facile huc devenire potuit e versu vicino 906. Sed aliorum curae hunc locum, cui nihil prosunt Blaydesii coniecturae, commendo.

Elect. 922 οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.

Nemo quidquam attulit quo haec permira dicendi ratio defenderetur aut illustraretur. Quocirca legendum suspicor:

οὐκ οἶσθα δ' ὅ,τι φῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.

cf. Excerpta.

Elect. 930

τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
 τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφου κτερίσματα;

Schmidtii coniecturam τὰ πόμπιμα vitiosa pedis secundi incisio falsam esse evincit. Qui si iure haesit in τὰ πολλὰ, melius conicias:

τομαῖα πατρὸς πρὸς τάφω (cum Blaydesio) κτερίσματα;

Aesch. Cho. 168 ὄρω τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφω. Cf. Eur. Alcest. 101.

Elect. 1007 οὐ γὰρ θανεῖν ἐχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν

χρήζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἐχῆ λαβεῖν.

Consensu fere criticorum hi versus damnantur, suntque

sane loco quo leguntur prorsus incongrui. Cum tamen per se spectati optimi sint et summo poeta dignissimi, non ab interpolatore ficti, sed olim e nescio quo deperdito dramate adscripti e margine in textum migrasse videntur. — Nunc video Schubertio placuisse sententiam, hos vss. olim lectos fuisse post v. 1052, contra vss. 1053 sq. ubi hodie illi leguntur, quae opinio quo pacto ei in mentem venire potuerit haudquaquam intellego.

Elect. 1009 ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κάξερημῶσαι γένος,
κατάσχεις ὀργήν.

Vocabula τὸ πᾶν, quae loci structura iungi vetat cum γένος et post πανωλέθρους male abundant, a correctore ad deficientem pedem supplendum additum esse suspicor. Quod si ita est, conicere possis:

ἀλλ' ἀντιάζω <δὴ σε>, πρὶν πανωλέθρους
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κάξερημῶσαι γένος,
κατασχῆς ὀργήν.

Elect. 1035 El. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἱ μ' ἀτιμίας ἄγεις.

Chrys. ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθείας δέ σου.

Schmidtus coniecit ὡς ἀτιμίας ἔχη, quod putat significare posse, qua de re equidem valde dubito, te infamiae servire sive studere. Sed, utut hoc est, multo leniore remedio sententiae opitulari possumus, si intacta servantur verba οἱ — ἄγεις in Chrysothemidis responso una mutata littera reponimus:

ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθείας δέ που.

i. e. δ' ἴσως. Quam autem necessaria sit tradita scriptura in verbis Electrae, imprimis apparet ex eiusdem quaestione subsequenti:

τῷ σῶ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπῆσθαι με δεῖ;

et sororis responso:

ὅταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' ἠγήσει σὺ νῶν.

Elect. 1113 Φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεί
τεύχει θανόντος, ὡς ὄρας, κομίζομεν.

Haec verba sic refingit Schmidtus:

Φθαρέντος αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεί
τεύχει φανέντες, ὡς ὄρας, κομίζομεν.

In qua coniectura admodum mihi displicet additum φανέν-
τες. Si recte vir doctus vidit φθαρέντος esse genuinam
lectionem pro φέροντες, verisimile est θανόντος esse illius par-
ticipii glossema, quo expulso, quaerentibus quid pro eo sub-
stituendum sit nihil opus est venari litterarum similitudinem,
sed poetae id reddendum quod prae ceteris loco accommoda-
tum esse videatur. Quare potius coniecero:

Φθαρέντος αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεί
τεύχει <κεκρυμμέν'>, ὡς ὄρας, κομίζομεν.

Ita mox v. 1119 εἶπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος et Trach.
556 δῶρον λέβητι χαλκῆν κεκρυμμένον.

Elect. 1169 ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων.

Usitatior structura foret σοὶ μετεῖχον, sed per tmesin sic
poeta dixisse videtur pro σοὶ ξυμμετεῖχον τῶν ἴσων. Antig.
536. ὁμοροθῶ καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας. Nisi
forte putas σοὶ ξυμμετεῖχον esse genuinam poetae manum.

Elect. 1190. El. ὀφούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.

Or. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;

El. τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.

Wexii coniecturam τοῦ ποθ'; ἐν Schmidtus sine commenta-
rio intellegi posse iure negat, sed vellem ipse commentarium
addidisset huic suae:

τοῖς τοῦ ποθ'; οἶον τοῦτ' ἐσήμηνας κακόν;

Nam si recte eius mentem perspicio (quam declarare videtur appositum interrogandi signum), usurpavit *οἶον* ubi sermonis proprietates requirebat *ποῖον*. Quippe *οἶον* exclamantis est, *ποῖον* rogantis, nec sententia fert exclamationem, quia Orestes, nondum cognito Electrae responso, mali gravitatem ignorat, sed optime quaerere potuit, quantum illud malum esset, quod Electra nondum satis clare significaverat. Quod si ita est, non potuit id aliter rogare quam sic:

τοῖς τοῦ; πόσον τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;

i. e. quam longe patet quod significasti malum? Semper enim malum est vivere cum occisore, sed quantum sit, hoc pendet ab occisi persona atque conditione. Quam facile vero ex ΠΟCON fieri potuit ΠΟΘΕΝ.

Elect. 1209. Or. οὐ φημ' ἑάσειν. El. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,

Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.

Schmidtus:

Or. σοί φημ', ἑάσον. αὐτὸ πάλιν λέγω, μέθες.

El. Ὀρέστα, τῆς σῆς καὶ στερήσομαι τέφρας.

Prioris versus difficultates recte perspexit et peringeniose remove re studuit vir doctissimus, sed omnino repudiandum, quod in sequenti reponit *τέφρας*, quo vocabulo numquam tragici usi sunt, excepta satyrica Euripidis fabula Cyclope, in qua v. 641 de ligni cinere adhibitum est. Constanter autem tragici usurpant *σποδός*, in hac ipsa fabula Sophocles vss. 758. 1122. 1159. 1198. — Praeterea non video quid in tradita lectione sit reprehendendum. Quidni enim Electra, erepta sibi urna, quereretur se iam fratris sepeliendi occasione privatum iri? Nonne urna condenda erat in sepulcro, eaque sepultura *ταφή* dici potuit? Ceterum etiam malim per exclamationem scribere:

Ὀρέστα, τῆς σῆς ἐστερήσομαι ταφῆς.

Elect. 1250. Or. *ἔξοιδα, παῖ, ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
Φράζῃ, τότε ἔργων τῶνδε μεμνησθαι χρεών.*

Reliquis in locum depravatum coniecturis, quarum nulla mihi satisfacit, accedat haec mea:

*ἀλλ' ὅταν περ αἴσ' ἔῃ
Φράζειν, τότε ἔργων τῶνδε μεμνησθαι χρεών.*

Elect. 1292. *χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.*

Duplex Schmidtii coniectura *χρόνος* — *ἐξάγοι λόγου* et *ψόγου* — *ἐξάγοι χρόνος* tribuit verbo *ἐξάγειν* significationem afferendi, quam nunquam habuit neque habere potuit. Longe praestare videntur Reiskii et Dindorfii suspiciones Scholiastae nixae interpretatione, pro *χρόνου ἔργου* vel *πόνου* corrigendum esse. Ceterum hunc versum, qui commode abesset, Sophocleum esse dubito. — Quod idem Schmidtius v. 1296 pro *οὔτω* scribendum proponit *ὄρα*, haec Blaydesii coniectura est in *Electrae* editione a. 1873. Nec tamen ea suspicione satis expediri mihi videntur versus obscurissimi:

*οὔτω δ' ὄπως μήτηρ σε μὴ ἴπιγνώσεται
Φαιδρῶ προσώπῳ νῶν ἐπελθόντοιιν δόμους.*

quibus mira saltem ratione dicitur quod sententia postulat: vide autem ne laeto tuo vultu mater animadvertat nos domum venisse. Quae cogitatio quanto simplicius exprimi poterat scribendo:

*ὄπως δὲ μήτηρ σὺ γε μὴ ἴπαισθήσεται
Φαιδρῶ προσώπῳ νῶν ἐπελθόντοιιν δόμους.*

Elect. 1358 *ξυνὼν μ' ἔληθες οὐδ' ἔφαινες.*

Omnino facio cum iis qui ad *ἔφαινες* mente repetentes *ξυνὼν* hunc versum sanum esse existiment, nec quidquam tribuo audacissimis Schmidti coniecturis, quas, si tanti est, vide apud ipsum pag. 153 sq.

Elect. 1415 *ὦμοι πέπληγμαι. Εἰ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλήν.*

Ferri non posse *ει σθένεις* satis manifestum est, sed non placent propositae coniecturae. Nam si cum Weckleinio legimus *ει στένει*, necessario concludimus Electram fratri suadere ut ne primo ictui novum addat, si non gemat Clytaemestra, sin vero cum Schmidtio substituimus *ὡς σφ' ἔλγης* vel *ὡς θάνγ*, Sophocli tribuimus quae abundant. Nec tamen ipse reperio quod mihi satisfaciat, nam *εὐσθενῶς*, ut *εὐσθενῆς* et *εὐσθενεῖν*, vereor ut antiqui sit sermonis. Etiam sequentia verba *ει γὰρ Αἰγίσθω θ' ὁμοῦ* vix sana videntur.

Elect. 1451 *Φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.*

Nec Clytaemestra nuntiorum *πρόξενος* dici potuit nec verbum *κατανύτειν* regit̄ genetivum. Quae animadvertens Blaydesius corrigit *ές ξένου*, recte, nisi quod malim *ές ξένης*, non enim dubito quin recte Elmsleius et Dindorfius Euripidi Suppl. 96 reddiderint *ξένας θ' ὁμοῦ γυναῖκας* pro *ξένους*.

Priusquam ad aliam fabulam transeam verbo lubet monere placere mihi hodieque quas Verslagen p. 10—15 proposui coniecturas v. 37 *μητρὸς* pro *χειρὸς*, vss. 433 sq. spurios esse, v. 1260 *κατ' ἀξίαν* pro *ἀν ἀξίαν*, v. 1279 *μεγίσταν* pro *μεθέσθαι*. De aliis iam monui.

OEDIP. REG. 420 *βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν,
ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμεναῖον, δν δόμοις
ἀνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
ἃ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.*

Locum multifariam depravatam ingeniose sic temptavit Schmidtius:

*βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῦ ποτ' οὐκ ἔσται μέλη
(vel βοῆς δὲ σῆς τίς οὐκ ἀκούσεται μέλη)*

ποιὸς Κιθαίων οὐχὶ σύμφωνος γόοις,
 ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, δὴ πάλαι
 ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;
 λαχῶν δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
 ἃ σ' ἐξισώσει σὺ τοκεῖ καὶ σοῖς τέκνοις.

in ultimo versu probatam plerisque Nauckii correctionem recte secutus. Bene de hoc loco Schmidtium meruisse nemo facile negabit, nam βοῆς — μέλη et λαχῶν admodum probabiles sunt coniecturae. Reliqua vero tentamina sunt eiusmodi, ut nequaquam probari posse mihi videantur. Nam in primis versibus, sive priorem sive posteriorem, quae iusto violentior est, adoptamus coniecturam, laborat ratio syntactica, quandoquidem neque ἔσται usurpatum in priore versu existendi notione in sequenti mente repeti potest ut verbum auxiliare, neque omnino ex ἀκούσεται cogitatione assumi potest in altero versu ἔσται. Fac autem syntaxin Graecam hanc poetae permisisse licentiam, vel sic versum ποιὸς Κιθαίων κτέ. intellegi posse vehementer nego. Mons enim, quippe ἄφωνος, nulli rei nec personae σύμφωνος dici potest. Sonum quidem repercutit, sed hoc Graece dicitur ἀντηχεῖν, non συμφωνεῖν, ut arbitror. Quod vero non minus grave est, imo rei caput, numquam Oedipus Cithaeronem adibit, ut eiulatibus suis montem, ubi expositus fuit, impleat, sed in hac fabula Thebis manebit, unde ne rugientis quidem leonis sonum montem longe distantum tangere posse ecquid opus est affirmare?

Ergo nihil ex mea quidem sententia est certius quam non tantum λιμήν, sed etiam Κιθαίων veterum librariorum incuria esse depravatum. Suspicio autem Sophoclem sub Tiresiae persona respicientem ultimam huius fabulae partem (1184 sqq.) dedisse:

βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖ' ἄρ' οὐκ ἔσται μέλη,
 ποιὸς θ' ἑταίρων οὐχὶ σύμφωνος γόος,
 ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, δὴ τάλαι

*ἀνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;
λαχῶν δὲ πλῆθος κτέ.*

Ad σύμφωνος cf. Aristoph. Av. 221. 660.

Oed. R. 566 *ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;*

Requirente sententia Dindorfius correxit *κτανόντος*, sed paullo lenius etiam possis *κανόντος*. — In sequenti versu pro corrupto *ἠκούσαμεν* reliquis coniecturis accedat *ἐφῆναμεν*, sc. *τὸν κανόντα*. Refutare nihil opus eum qui nuper quantitatem vocalis ignorans reponebat *ἠγύσαμεν* (!), idque postquam evitato hoc scopulo Nauckius apte coniecit *κούδεν ἠγομεν*. In editione mea utrumque versum fortasse non iniuria proscripsi.

Oed. R. 601 sq.

*ἀλλ' οὐτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.*

Hodie ut ante XX annos, cum hanc fabulam ederem, contendo universi loci nexum postulare hanc sententiam:

*ἀλλ' οὐτ' ἐραστῆς σῆς ἔφυν τυραννίδος,
οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου ἐρῶντος ἂν σταίην ποτέ.*

Conferebam Eurip. fr. 846, Rhés. 166. Herc. 65 et Herodot. III 53 et ad formulam *στήναι μετὰ τινός*, stare a partibus alicuius, Eurip. Hel. 889. Cf. Thuc. III 39 *ἐζήτησάν τε μετὰ τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς στάντες (στάντες ἡμᾶς?) διαφθεῖραι*. Nunc paullo lenius eadem sententia partim cum Heimsoethio rescripserim:

*ἀλλ' οὐτ' ἐραστῆς τῆσδε σῆς ἀρχῆς ἔφυν,
οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου ἐρῶντος ἂν σταίην ποτέ.*

Neque ipse tuum istud imperium cupio neque alii (Tiresiam puta) cupienti favebo umquam. Ita verba *τῆσδε σῆς ἀρχῆς* aptissime opposita erunt verbis (593) *ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας*, quam privato sibi esse Creon dixerat.

Oed. R. 608 γνώμη δ' ἀδήλω μή με χωρίς αἰτιῶ.

Δήλου δ' ἐλέγχου quod Schmidtius coniecit non magis quam τεκμηρίων, quod voluit Nauckius, facile sic depravari potuit. Lenius certe remedium fuerit γνώμης δὲ δήλου κτέ., i. e. sine clara sententia, re non clare perspecta. O. C. 594 δίδασκ'· ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν (l. ψέγειν), antequam rem clare perspexero, bene novero. Adiectivum δήλος interdum communis est generis, velut Med. 1197. Olim vitii sedem quaerens in χωρίς conieci μῶρος, ut stultus, Nauckius μή με, λῶστ', ἐπαιτιῶ. Nam γνώμη ἀδήλω tueri videtur v. 658 σὺν ἀφανεί λόγῳ.

Oed. Reg. 715 καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ Φάτις, ξένοι ποτὲ
λησται φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.

Quidquid de hoc loco, in quo mihi quidem non displiceret ξένοι τινές, statuendum est, omnino repudianda novissima Schmidti coniectura ξενοκτόνοι, quod vocabulum non adhibetur de latronibus, qui viatoribus insidiantes curare non soleant civesne hi sint an peregrini, ut arbitror. Ξενοκτόνοι, ut hoc utar, erant et dicebantur Tauri (Iph. T. 53. 776), qui peregrinos ad se delatos mactabant, praeterea vero sic dicuntur qui hospites apud se degentes iugulant, ut in Hecuba Polymestor (Hec. 1247).

Oed. Reg. 719 ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν ἄβατον εἰς ὄρος.

Non iniuria idem vir doctus ob causam metricam periculosam iudicat Nauckii coniecturam δμῶων, sed in ipsius correctione ὀπαδῶν displicet vox specialis pedisequos s. satellites significans, ubi expectatur generalis δούλων, quae non minus facile in ἄλλων depravari potuit. Legerim igitur:

ἔρριψε δούλων χερσὶν ἄβατον εἰς ὄρος.

Oed. Reg. 740. Oed.

τὸν δὲ Λάιον Φύσιν

τιν' εἶχε φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤβης ἔχων.
 Ιοκ. μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
 μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.

De corrupti loci sententia nulla potest esse dubitatio. Quaerit Oedipus, qua fuerit Laius tum cum occisus sit corporis specie quaque aetate, et ad utramque quaestionem respondet ei uxor.

Syntacticum in primis versibus vitium viri docti curare conati sunt coniecturis *ἔτυχε, εἶρπε* vel *ἦλθε* pro *εἶχε*, quod me iudice sanissimum est, sed depravati tantum speciem habet ob vitium in sequentibus verbis *τίνα* — *ἔχων*, quae perabsurda mihi quaestio videtur, propterea quod *ἤβης ἀκμὴ* una est, neque igitur rogari potest quamnam aliquis habeat. Exigua vero, nisi fallor, mutatione versus ita restitui potest, ut tam syntaxis quam sententia constet. Nempe scribendum:

τὸν δὲ Λάιον φύσιν
 τιν' εἶχε φράζ'. ἔτ' ἦν ἀκμὴν ἤβης ἔχων;

Facillime autem ΦΡΑΖΕΤΗΝΑΚΜΗΝ abire potuit in ΦΡΑΖΕΤΙΝΑΔΑΚΜΗΝ, praesertim praegresso ΤΙΝΑ. Iocastae autem responsum recte correxisse mihi videtur Meinekius scribendo:

μέλαν χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα· κτέ.

Oed. Reg. 750 πότερον ἐχώρει βαιὸς ἢ πολλοὺς ἔχων
 ἄνδρας λοχίτας, οἳ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;

Nauckius *ἐχώρει μοῦνος* et Schmidtus *ἐχώρησ' οἶος* conicientes ut loci sententiae bene consuluerint multum vereor. Nam inepta foret me iudice haec Oedipi quaestio, an Laius, quem praesertim regem esse noverat, solus Delphos profectus esset. Rogare tantum potuit paucine an multi eum comitati essent satellites. Nec vero ad *πολλοὺς*, sed ad *βαιὸς*, respicit Iocastae responsio *πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες*, qui non hercle magnus est regi comitum numerus. Donec igitur me-

lius aliquid repertum fuerit, equidem tueor βαιός, ut sit exiguο comitatu, quemadmodum solet explicari.

Oed. Reg. 765. Oed. πῶς ἂν μὲλοι δῆθ' ἡμιν ἐν τάχει πάλιν;

Loc. πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Post votum (πῶς ἂν), non iussum, fortasse aptius scribetur:

ἀλλὰ πρὸς τί τοῦδ' ἐφίεσαι;

cur hoc desideras? Quod enim volgatur, significat cur ita iubes?

Oed. Reg. 819

καὶ τὰδ' οὔτις ἄλλος ἦν

ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῶ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθεῖς.

Longe malim καὶ γὰρ, minus propter τὰδε, quod defendi potest (cf. Nauckius in novissima editione), quam quia vocula ἂν sententia requiri videtur. Quapropter hoc reposui in Excerptis, pag. 69.

Oed. Reg. 951. Oed. τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμαίων;

Non male Heimsoethius deleto τῶνδε coniecit δεῦρο δωμαίων πάρος. Quid vero obstat quominus lenissime corrigamus:

τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τὸνδε δωμαίων;

me quem vides, ut est infra 968 ἐγὼ δ' ὅδε et saepius alibi? Hoc olim proposui in edit. mea, pag. 152. Sed fortasse praestat τί δ' - τὸνδε. Cf. Trach. 305 et 1013.

Oed. Reg. 917 ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, εἰ φόβους λέγοι.

Iniuria me iudice hic versus sollicitatur a Nauckio et Meklero. Formulam τοῦ λέγοντος εἶναι prorsus confirmat Aristophanes Eq. 860 μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι..

Oed. Reg. 1036 ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης δς εἰ.

Inepte abundat δς εἰ, quod ipsum permire dicitur pro δς καλεῖ. Conieci ταύτης γε σύ. Ceterum fieri potest ut hic versus

cum praegresso sit spurius, quae Nauckii est sententia, quia his omissis intellegi potest v. 1037. Vide tamen, si tanti est, quae ad h. l. annotavi in editione mea pag. 158 sq.

Oed. Reg. 1156 τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὔτος ἱστορεῖ;

Offensionem in hoc versu, quem alii aliter corrigunt, facillime removeas mutando οὔτος, quod proclivi errore e verbis οὔτος ἱστορεῖ v. 1150 repeti potuit, in αὐτός. Ceterum utrumque pronomen saepe a librariis confundi notum est.

Oed. Reg. 1214 ἐφῆυρε σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὀρώων χρόνος
δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.

Pro ἄκονθ' olim ἀγνώθ' corrigendum esse monui, sed non saniora sunt verba δικάζει et πάλαι. Quod autem Gleditschius coniecit δοκάζων ἄγαμον κτέ., ut sit δοκεύων, neque apta videtur verbi notio nec probabilis forma, qua solus poeta Sículus Sophron usus esse traditur. Potius latere videtur πιφαύσκει, quo epico verbo saepius usus est Aeschylus, et sub πάλαι interiectio παπαί, quae in dolore significando omnibus tragicis familiaris est. Tandem γάμος τεκνοῦν quidem fortasse dici potuit, sed nullo modo τεκνοῦσθαι, unde consentaneum est utrumque participium pertinere ad Oedipum. Quare locum sic temptavi:

ἐφῆυρέ σ' (ἐφηνέ σ' Gled.) ἀγνώθ' ὁ πάνθ' ὀρώων χρόνος,
πιφαύσκει τ' ἄγαμον γάμον, παπαί.
τεκνοῦντα τὸν τεκνούμενον.

Ignotum te invenit quod omnia videt Tempus, ostenditque taetrum matrimonium, vae; gignentem genitum, i. e. in quo liberos procreat e matre filius.

Oed. Reg. 1290 ὡς ἐκ χθονὸς ρίψων ἑαυτόν, οὐδ' ἔτι
μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.

Nauckius coniecit *μενῶν δόμοισιν ἔνοχος οἷς ἠράσατο*, peius vero Schmidtius *μενῶν λόγοις ἀραῖος οὔς ἠράσατο*, nam *δόμοις* tangendum non est. Eur. Med. 608 *σοῖς ἀραῖα γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις* et Iph. T. 778 *ἢ σοῖς ἀραῖα δώμασιν γενήσομαι*. Hoc tamen recte Schmidtius observavit *ἔνοχος* alienum videri a tragico sermone et servandum esse *ἀραῖος*. Mihi quidem prorsus sufficere videtur lenissima correctio:

μενῶν δόμοις ἀραῖος, οἷς ἠράσατο.

quae minime obscura est oratio, quia *stipes* sit oportet qui *οἷς* ad *δόμοις* pertinere existimet.

Oed. Reg. 1403

ὦ γάμοι, γάμοι,

ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες πάλιν
ἀνεῖτε τοῦμόν σπέρμα, κάπεδείξατε
πατέρας ἀδελφοὺς παῖδας, αἴμ' ἐμφύλιον,
νύμφας γυναῖκας μητέρας τε, χῶπόσα
αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται·
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἐσθ' ἀ μὴ δὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω με γῆς
ἐκρίψατ' ἢ φονεύσατ' κτέ.

Nauckius de coniectura sua edidit *μηδ' δρᾶν*, ut sic paretur transitus ad sequentia. Minus tamen recte, ex mea quidem sententia. Ita enim logica ratio requireret *ἀλλ' οὐ γὰρ δρᾶν καλόν, ἀ μὴ δὲ αὐδᾶν*, nec si Oedipus conspicitur, conspiciuntur eius flagitia. Aut fallor, aut plene interpungendum est post *καλόν*, ut nota ellipsi dicatur: Sed (de his quidem satis) enim non decet loqui quae factu turpia sunt. Cum tamen vulgata scriptura significet quae ne factu quidem pulchra sunt, quod sane absurdum, vide ne Sophocles dederit:

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἐσθ' ἀ μή 'στι δρᾶν καλόν.

In asyndeto versus sequentis hic non magis haerendum quam v. 1413 et 1414. Imo affectui miseri regis prorsus congruum videtur.

OEDIP. COLON. 41 τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομα ἂν εὐξαιμένην κλύων;

Naberus λέγων coniecit, ego in Excerptis pag. 76 lenius et aptius, ni fallor, reposui καλῶν, simul annotans me cogitasse de scribendo κλέων. In καλῶν nunc mecum conspirat Schmidtius pag. 187.

Oed. Col. 74. Oed. ὅσ' ἂν λέγωμεν πάνθ' ὀρώντα λέξομεν.

Hosp. οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς; ἐπεὶπερ εἰ
γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος,
αὐτοῦ μὲν' οὐπερ κάφάνης.

Nimia ex mea quidem sententia hic moliuntur viri docti, Nauckius, mutato οἶσθ' in ἀλλ', delens verba ἐπεὶπερ — πλὴν, quae quis quaeso fuerat additurus, Hensius transponens et mutans: ἴσχυ' — δαίμονος || ἐπεὶπερ — ἰδόντι <μοι>. Neutiquam enim video quid inepti habeat Meinekii interpretatio „Generosum te virum ostendis, sed laboras a fortuna, quae nequam se generosum in te praebuit." Quare videndum an non corrigere sufficiat solum v. 75 scribendo:

εὖ γ', ὦ ξέν', ὡς δ' οὖν μὴ σφαλῆς, ἐπεὶπερ εἰ κτέ.

Ad εὖ γ', quod est laudantis, cf. Philoct. 327 εὖ γ', ὦ τέκνον.

Oed. Col. 135 ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὐπω

δύναμαι τέμενος
γνώναι ποῦ μοί ποτε ναίει.

Gratior verborum ordo fuerit:

ὃν ἐγὼ λεύσσων τέμενος περὶ πᾶν
οὐπω δύναμαι
γνώναι ποῦ μοί ποτε ναίει.

Oed. Col. 227 οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται

ὧν προπάσῃ τὸ τίνειν· ἀπάτα κτέ.

Verslagen p. 15 sq. demonstrare conabar scribendum esse:

οὐδένα μοιριδία τίσις ἔρχεται

ἀν προπάθῃ 'ποτίνοντ'· κτλ.

nec muto sententiam.

Oed. Col. 292 ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιέ, τὰν θυμήματα
πολλή 'στ' ἀνάγκη τὰ πὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ὠνόμασται βραχέσι κτλ.

Oedipi, quo respicitur a choro, oratio ita comparata est, ut fiduciam potius quam timorem excitare debuerit, quapropter nescio an Sophocles (nam τάρβος et ταρβεῖν numquam ponuntur de reverentia) non ταρβεῖν scripserit sed θαρσεῖν, quod verbum noto usu iungitur cum accusativo.

Oed. Col. 328 οὐκ ἀνευ μόχθου γέ μοι.

Moi abundat, cum vero prima manus in codice Mediceo habeat μου, aptiorem inde lectionem του eliciebam Verslagen pag. 17.

Oed. Col. 330. Oed. ὦ σπέρμ' ὀμαιμον.

Ism. ὦ δυσάθλια τροφαί.

Oed. ἢ τῆσδε κάμου;

Ism. δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.

Edi solet e Dindorfii coniectura ὦ δὺ' ἀθλία τροφά, vereor ut recte. Si enim Ismene ita dixit, vix addere potuit interrogata a patre δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης, quia sic dicens non δύο sed τρεῖς ἀθλίας τροφάς numerat. Nihilominus δυσάθλιος suspecta vox est, quae labem suscepisse videtur e sequenti δυσμόρου. Utrum substituendum sit πανάθλιοι (cf. v. 1110 et Phil. 1026) an τρεῖς ἀθλιαί (cf. v. 372) difficile dictu est. Oedipi quaestionem necessarium reddere additum δύο, quod contendebat Dindorfius, optimo iure iam negavit Meinekius, mihi additum δύο non tantum non necessarium, sed ne tolerabile quidem videtur.

Oed. Col. 361 ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἄπαθον, πάτερ,
 ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφὴν,
 παρεῖσ' ἑάσω.

Cur suspecta mihi sit scriptura v. 362 satis exposui Verslagen pag. 17 sq., ubi temptabam ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κυροῖς, ἐπιστροφὴν sive ἀναστροφὴν. Hodie tamen dubito an inepta scribendi ratio prodat manum interpolatoris, et lubens versum inutilem expunxerim.

Oed. Col. 374 χῶ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γενῶς
 τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολονεΐκη θρόνων
 ἀποστερίσκει, κάξελήλακεν πάτρας.

Suspecta non modo est mihi abundantia νεάζων καὶ — γεγῶς, sed, quod gravius, notio νεάζων, i. e. νέος ὢν, non recte opponitur τῷ πρεσβυτέρῳ, sed τῷ γέροντι, cum tamen Polynicen et ipsum iuvenem fuisse sciamus. Collato loco 1295 sq. haud inepte fortasse suspiceris sub νεάζων, latere τεχνάζων. Ita possis:

χῶ μὲν τεχνάζων, ὡς χρόνῳ μείων γεγῶς,
 vel minus grata caesura, cuius tamen permulta apud Sophoclem ceterosque tragicos reperiuntur exempla:

χῶ μὲν τεχνώμενος, χρόνῳ μείων γεγῶς, κτέ.
 qua verbi forma noster alibi uti solet. Cf. imprimis Phil. 80 et Antig. 494. Priorem tamen coniecturam ut leniorem praefero. Sententia: Alter ad malas artes, quippe natu minor (itaque regno exclusus), confugiens cett.

Oed. Col. 392 ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.

Magis perspicuum esse φησὶ, scil. τὰ μαντεύματα, observabam Verslagen, p. 17.

Oed. Col. 401. Oed. ἢ δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένου;

Inn. κείνοισι ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς.

Quae coniecta esse video aut iusto violentiora sunt ut Nauckii commentum νεκρὸς ἐγκοτῶν et Rauchensteinianum τύμβος ἐκτὸς ὦν, aut obscuriora ut Mekleri suspicio κείνοισι πότμος δυστυχῶν, aut non Graeca ut δίχα τυχῶν, ubi τυγχάνων requireretur. Equidem nihil ultra expeto quam:

κείνοισι τύμβῳ δυστυχῶν ἔσει βαρύς.

Postquam τύμβῳ proclivi errore in τύμβος abiit, corrector, ut aliqua saltem exiret sententia, ἔσει in ὁ σὸς mutasse videtur.

Qui extra patriae fines sepelitur e veterum opinione τύμβῳ δυστυχεῖ. Ad dativum cf. Aesch. Sept. 464. Eurip. Phoen. 406.

Oed. Col. 406 ἢ καὶ κατασκιῶσι Θηβαία κόνει;

Ambigo corrigamne καταστεγῶσι cum Gleditschio, an κατασκεπῶσι, quod etiam lenius. Cum σκεπάζειν formam antiquam esse constet, haud dubie casui tribuendum, quod κατασκεπάζειν hodie tantum occurrat apud sequiores.

Oed. Col. 443

ἀλλ' ἔπους σμικροῦ χάριν

Φυγὰς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην δαί.

Perperam Meinekius edidit ὠλόμην, pro quo saltem debuerat ὠλλύμην, nam prorsus necessarium est imperfectum. Sed sanum videtur ἠλώμην.

Oed. Col. 511. Chor. ὁμῶς δ' ὦρα με πυθέσθαι.

Oed. τί τοῦτο;

Chor. τὰς δειλαίας ἀπόρου Φανείσας

ἀλγηδόνας, ἃ ξυνέστας.

In hac librorum scriptura non tantum genetivus rei suspensus a πυθέσθαι propter interpositum Accusativum τί τοῦτο; mirabilis est, sed etiam offendit abundantia verborum ἀπόρου Φανείσας, imprimis participii. Clarior saltem et aptior foret huiuscemodi lectio:

τὰς δειλαίας ὀπόθεν Φάνησαν

ἀλγηδόνας, αἷς ξυνέστας.

Lenius quidem pro ἀπόρου scribi posset ἀφ' ὅτου, nisi ea formula de tempore tantum adhiberi videretur.

Oed. Col. 588 *κεῖνοι κομίζειν κείσ' ἀναγκάζουσί με.*

Nauckius recte vitii sedem quaesivisse videtur in *κομίζειν*, pro quo aptum foret quod coniecit *κατελθεῖν*. Sed sufficere videtur lenior correctio *βαδίζειν*. Praeterea cum aliis praetulerim *ἀναγκάζουσί με*.

Oed. Col. 636 *ἀγὼ σεβισθεὶς οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν
τὴν τοῦδε, χώρα δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ.*

Volgo recepta est lenis Musgravii correctio *ἐμπολιν*, quod tamen et parum eleganter dictum est et dubio sermone, quoniam unico loco ubi ea vox occurrit O. C. 1156

*Φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ, κτέ.*

depravata est et aut in *σύμπολιν* mutanda, aut cum Nauckio in *δρόπτολιν* (σοὶ γ' δρόπτολιν). Hodieque unice aptum existimo quod olim proposui:

χώρα δ' ἔμπεδον κατοικιῶ.

i. e. *βεβαίαν*.

Oed. Col. 729 *ὄρω τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότα
φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου,*

Miror esse quibus placeat Tournieri coniecturam *οὐ μάτην*, nam omnis reliqua Creontis oratio eo tendit ut *μάταιον* eiusmodi timorem esse ostendat. Nondum quidquam probabilius coniectum video quam *ἐμφανῶς*, quod suadebam *Verslagen* pag. 21, ubi monui superscriptum glossema ἀπὸ τῶν *ὀμμάτων* pertinens ad *ὄρω* volgatae lectioni ansam dare potuisse, licet non tanta sit mutatio, ut non simplici corruptelae tribui queat.

Oed. Col. 791 ἄρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις Φρονῶ;
πολλῶ γ', ὄσπερ καὶ σαφεστέρων κλύω,
Φοίβου τε καὶ τοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ.

Ultimus versus qualis traditur in codd. vel mediocri poeta indignus est nec Sophocli tribui potest, quare nihil miror esse quibus spurius videatur. Cum tamen eo deleto iusto obscurior nascatur oratio, potius crediderim verba ὃς κείνου πατήρ foede corrupta esse vel potius, cum in antiquo codice superesset ΟΚΚΕΙΝ..., imperite expleta. Scribere potuit Sophocles:

Φοίβου τε καὶ τοῦ Ζηνός, ὃς κείν<ω θεοει>.

aut aliquid eiusmodi. Praeter locos laudatos a scholiasta cf. Aeschyli Eumen. 19

Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.

Oed. Col. 866 ὃς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμα' ἀποσπάσας
πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾳ.

Quod Verslagen, pag. 21 corrigebam ἔμψυχον, cl. O. C. 1486, Antig. 1167, Elect. 1221, nunc mea ignorans ut suum repetit Schmidtus, Krit. Stud. pag. 194 scribens „Mir scheint „ἔμψυχον ὄμμα ein dem Sophocles würdiger Ausdruck zu sein, „mit welchen der blinde Oedipus der Antigone als ein lebenskräftiges gesundes Auge im Gegensatz zu seinen „früheren nun mehr gewissermasser Verstorbenen bezeichnen „würde.“ Gaudeo viri acuti συνεμπτώσει.

Oed. Col. 966 ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
ἀμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ' ὄτου
τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἠμάρτανον.
ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θεόφατον πατρὶ
χρημοῖσιν ἰκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν.
πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὄνειδίζοις ἐμοί; κτέ.

Nunc quoque ut olim (Verslagen l.l.) necessarium iudico

ἴκεθ' pro *ἴκνεῖθ'*, sed verior ne gravius peccatum sit in praegresso v. 967, quem satis expeditum non esse demonstrat ipsa, quam secuntur interpretes, Wunderi interpretatio haec: „Nam quod me ipsum tangat nullum in me proferre „crimen poteris propterea quod ego haec (i. e. propter ea quae) in me meosque peccavi.” Mira sane poetae infantia! At si diligentius verba Graeca sic vertimus, „Nam „quod me quidem ipsum tangat, nullum invenias mihi peccati opprobrium, propter quod haec in me meosque peccabam”, intellegimus non illud voluisse poetam sed hoc, „Nam „quod ad me quidem ipsum attinet, nihil in meis moribus „turpe et probosum invenire poteris, quod ad ista scelera „patranda me commoverit.” Sic enim tantummodo *ἀνθ' ὅτου* recte explicari potest. Iam vero apparet, nisi fallor, *ἀμαρτίας* depravatum esse, sed eius vocabuli correctio prorsus incerta est. Intellegerem *αἰσχρὸν τρόπων ὄνειδος* vel *ἀκαθαρσίας ὄνειδος* vel *στόμαργος ὦν ὄνειδος*. Quaerant alii. Mihi satis esto loci vitium indicasse. Cf. supra 270 sqq.

Oed. Col. 885 *μόλετε σὺν τάχει, μόλετ', ἐπεὶ πέραν περῶσ' οἶδε δῆ*.

Huius loci est *πέρα*, ultra (fas sc.), non *πέραν*, quod semper et ubique trans significat.

Oed. Col. 1164 *σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ*.

Sic libri, sed volgo editur *ἀπελθεῖν τ'* ex Heathii coniectura, quae aperte non sufficit, quare Nauckius coniecit *ἐλθεῖν θέλοντ'* fortasse recte, licet elisum participium suspicione non careat, nam in solis particulis *δέ* et *τε* Sophoclem eam elisionem in fine senarii admisisse suspicor. ¹⁾ Conicere hic possis:

¹⁾ O. B. 332 fortasse *ταῦτ'* est glossatoris, et vera lectio:
τί με ἢ ἄλλως ἐλέγχεις;

σοι φασιν αὐτὸν ἐς λόγους αἰτεῖν μολεῖν
 <αὐθίς τ'> ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.

Oed. Col. 1230 ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῆ κούφας ἀφροσύνας φέρον,
 τίς πλαγὰ πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἔνι;

Malim φορόν, *ferax*, ut κούφας ἀφροσύνας sit genetivus singularis, qui numerus aptior videtur. Hoc proposui in Excerptis, pag. 81,

Oed. Col. 1257 ἐσθῆτι σὺν τοιαῦδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς
 γέρων γέροντι συγκατῶκηκεν πίνος
 πλευρὰν μαραίνων.

Proprium est sordibus ut corpus inquinent, non faci-
 ant ut marcescat, quocirca reponendum arbitror *μιαίνων*.

Oed. Col. 1301 ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος εἰς τὸ Δωρικόν,
 λαβὼν Ἄδραστον πενθερὸν ξυνωμότας.
 ἔστησ' ἐμαυτῷ γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας
 πρῶτοι κέκληνται.

Inepte his verbis ratio redditur eorum quae praecedunt, ubi Oedipi Furiis a Polynice certaminis de regno cum fratre sui- que exilii causa tribuitur. Procul dubio corrigendum:

ἐπεὶ δ' ἄρ' ἦλθον κτέ.

Oed. Col. 1320 ἔκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἄρκας ὄρνυται
 πιστὸς Ἀταλάντης γόνος.

Omnes socii Polynicis infra 1395 audiunt *πιστοὶ σύμμαχοι*, sed cur prae ceteris *πιστὸς* hic dicatur Parthenopaeus, frustra quaero. Potius hic expectaveram commune viris feminisque principibus apud tragicos epitheton *κλεινός*. Laetus nunc video haesisse Nauckium quoque, qui scribendum putet *κεδνός*.

Oed. Col. 1340 ὄν, εἰ σὺ τήμῃ ξυμπαραστήσει Φρενί,

βραχεί σὺν ὀγκῶ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.

Pro *Φρενί* procul dubio sententia postulat *χερί*, quod iam Blaydesium video coniecisse. In versu sequenti non praetulerim cum Nauckio apographi Parisiensis scripturam *πόνῳ*, sed potius haereo in *ὀγκῶ*, quae vox molem sive pondus significans non solet usurpari de molestia, difficultate, negotio, labore, aerumna, qualis notio hic expectatur. Conieci:

βραχεί τε μόχθῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.

Ad utriusque notionis coniunctionem cf. exempla collecta a Schmidtio pag. 265. Ob positionem debilem minus arridet *σὺν ὀτλῶ*, quo vocabulo usi sunt Aeschylus Sept. 18 et fortasse Sophocles Trach. 17.

Oed. Col. 1418. Polyn. *πῶς γὰρ αὖθις ἂν πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμι ταῦτόν, εἰσάπαξ τρέσας;*

Leniter quidem sed parum apte correctum est *τακτόν*, inutile orationis pondus, nec vox Sophoclea. Cum sententia haec sit: quo pacto iterum exercitum colligam? teneo quod olim proposui: *στράτευμ' ἄγοιμι' ἐς ταῦτόν*, i. e. *ἀθροίζοιμι*. Sic *πάντα εἰς ταῦτόν συναγειν* dixit Plato Soph. p. 251 D, et saepe dicitur *εἰς ταῦτόν ἐλθεῖν*, congregari, *ἐν ταύτῳ εἶναι*, similia.

Oed. Col. 1452 *ὄρᾳ ὄρᾳ ταῦτ'· αἰὲν χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα,
τὰ δὲ παρ' ἡμᾶρ αὖθις αὖξων ἄνω.*

Respondere his debent in antistropa v. 1469 sq.

*τί μὰν ἀφήσει τέλος; δέδια δ' οὐ γὰρ ἄλιον
ἀφορμᾶ ποτ', οὐκ ἄνευ ξυμφορᾶς.*

Deleto in stropa priore *ὄρᾳ* et rescripto in antistropa *τί φήσω* (malim *φαίνει*) *τέλος*; Nauckius numeros satis probabiliter restituit, sed reliqua strophae quae adscripsi verba funditus depravata sunt, nec quae propositae sunt coniectu-

rae mihi quidem satisfaciunt, nisi quod certa videtur Dindorfii correctio πάντ' pro ταῦτ'. Si quid in tenebris adeo spissis perspicui potest, agitur de sortis humanae vicissitudine, qua alia deprimantur et occidunt, alia tollantur et crescunt. Quocirca locum conclamatum sic tempto, ut coniciam:

ὄρω πάντ' αἰὲν χρόνος ἔκλινεν ἕτερα,
τὰ δ' ἐξῆρεν αὐθις αὐξων ἄνω.

Cf. Oed. Reg. 1213 ὁ πάνθ' ὄρων χρόνος et Aiac. 131 ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τὰνθρώπεια, et 647 sq.

Oed. Col. 1466

ἔπηξα θυμόν· οὐρανία γὰρ ἀστραπή φλέγει πάλιν.

Prorsus incredibilis est quam Dindorfius numerorum causa textui intulit formam ὄρανία. Equidem corrigam οὐλία, proclivi errore confusum cum οὐνία, i. e. οὐρανία. Cf. Aiac. 933.

Oed. Col. 1534 χούτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
σπαρτῶν ὑπ' ἀνδρῶν.

Quia ἀδῆος significat οὐ δεδημένος, necessario corrigendum σπαρτῶν ὑπ' ἀνδρῶν. Plerumque adiectiva similiter composita iunguntur cum nudo genetivo, velut Antig. 848 φίλων ἀκλαυτος, quae structura hic metro excludebatur.

Oed. Col. 1653 ἔπειτα μέντοι βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ
ὄρωμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἄμα κτέ.

Valde suspectum habeo βαιὸν dictum pro μετὰ μικρόν, nec ἔπειτα βαιὸν dici potuisse videtur pro οὐ πολὺ ὕστερον, ut putant. Legendum suspicor:

ἔπειτα δὲ μετὰ βαιὸν κτέ.

Oed. Col. 1673 ὥτινε τὸν πολὺν

ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἶχομεν,
ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν
ἰδόντε καὶ παθόντε.

Arndtius coniecit ἀλόγιστ' ἀπελάυσασμεν. Aut hoc verum videtur aut ἀλόγιστ' ἐκυρήσασμεν, sive ἀλόγιστα κυρήσασμεν, quod nunc occupatum video a Gleditschio.

ANTIGON. 168 κάπει διώλετ' ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
παῖδας μένοντας ἐμπέδους φρονήμασιν.

Quia planissime constat poetam pro κείνων dedisse κείνου, scil. Oedipodis, consentaneum est ut vocula sequens ἔτι non sit genuina. Quod autem auctore Brunckio pro eo substitutum est τότε prorsus otiose additur. Aliquanto probabilius scribemus, ut arbitror,

ἀμφὶ τοὺς κείνου <διπλοῦς>
παῖδας κτέ.

Cf. Elect. 539 ἐκείνω παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ;

Antig. 187 οὐτ' ἀν φίλον ποτ' ἀνδρα δυσμενῆ πόλεως
θειμῆν ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι
ἢδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπι
πλέοντες ὀρθῆς ΤΟΥΣ Φίλους ποιοῦμεθα.

Omnis huius loci difficultas evanescit, si pro τοὺς reponimus θεοῦς. „Neque enim umquam, Creon inquit, hominem „reipublicae infestum amicum mihi reddam, probe tenens ab „illa pendere nostram salutem nosque illam navis instar recte „gubernantes deos nobis conciliare amicos.” Creonem ad deorum, εὐνομίας praesidium, amicitiam provocare huius moribus egregie convenire mihi videtur, nec video quid huic meae coniecturae, verbo olim significatae, merito obverti possit. Quod nuperrime coniecit Meklerus πλοῦς καλοῦς ποιοῦμεθα, immanis ea foret tautologia, quam poeta elegantissimus non facile admissurus fuisset, id quod virum eximium praeteriisse miror. Nihil vero opus erat ut poeta imaginem adeo tritam, ut in vitae communis usum transierit, qua civitas navi comparatur, continuaret.

Antig. 211. Vide infra ad v. 1098.

Antig. 260

κἄν ἐγίγνετο

πληγὴ τελευτῶσ', οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.

Admodum suspectum est *πληγὴ* sine exemplo adhibitum pro *πληγαί*, qui numerus de pugnantis utique necessarius videtur. Vide ne ea vox e glossemate fluxerit scripto supra substantivum *μάχη*, quod poetam posuisse suspicor. Nisi forte praefers *πλήγματα τελευτῶντ'*, quae est vox Sophoclea. Cf. v. 250. 1283 et Trach. 522.

Antig. 282 *λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά, δαίμονας λεγῶν*

πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.

πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην

ἔκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας

ναοὺς πυρώσων ἤλθε κἀναθήματα

καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;

ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾶς Θεοῦς.

Fieri potest ut Nauckius merito ultimum versum ut spurium notaverit, sed minime probaverim reliquam viri ingeniosi de hoc loco crisin, qui praeterea rescripto *ὑπερτιμῶντας* et Sophocli abiudicatis verbis *ἔκρυπτον αὐτόν* locum sic temptat:

πότερον ὑπερτιμῶντας ὡς εὐεργέτην,

ναοὺς ἐκείνων ὅστις ἀμφικίονας

καὶ γῆν πυρώσων ἤλθε κἀναθήματα;

e qua coniectura pessime, me iudice, quae volgo apte coniuncta sunt *ναοὺς* — *κἀναθήματα* distrahuntur interiectis verbis *καὶ* — *πυρώσων*. Argumentum autem, quo utitur ad damnanda verba *ἔκρυπτον αὐτόν*, quod scilicet Sophocles nudo verbo *κρύπτειν* uti non potuerit pro eo quod est *θάπτειν*, nullius mihi videtur momenti, quia, si recte locum intellego, poeta eo verbo usus est eadem notione quam semper habet, *τοῦ ἀφανίζειν*. Respiciuntur enim nuntii verba v. 254 *ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὖ, κτλ.*, quae res choro v. 278

Θεήλατος videtur. — In v. 287 valde mihi abblanditur Todtii coniectura κενώσων, i. e. ἐρημώσων, pro ἐκείνων, et si νόμους διασκεδῶν non satis defenditur loco O. C. 620, qua de re fortasse recte dubitat Nauckius, in promptu est conicere quod olim proposui δόμους. Cf. Av. 1053 τῷ κάδῳ διασκεδῶ. — V. 296 felicissima est et nescio an recipienda sit Nauckii coniectura κακῶν ἔναυσμ' pro κακὸν νόμισμ'.

Antig. 386 ὁδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾶ.

Cum in codice Mediceo non sic legatur, sed εἰς μέσον, Nauckius rescripsit εἰς καιρόν. Eodem sensu possis εἰς καλόν. Cf. O. R. 78 sq.

Antig. 374

μήτ' ἐμοὶ παρέστιος

γένοιτο μήτ' ἴσον Φρονῶν δς τὰδ' ἔρδει.

Sub ἴσον Φρονῶν aliud latere crediderim. Sententiae aptum foret κοινόπλους vel συνθύτης, vel ἴσην περῶν, i. e. συνοδοίπορος, sed frustra quaero quod traditae lectioni sit simillimum. Quaerat alius!

Antig. 485 εἰ ταῦτ' ἀνατεῖ τῆδε κείσεται κράτη.

Vereor ne Nauckius iniuria suspicetur ἑάσεται. Multum enim dubito num recte dicas ἑάν τι ἀνατεῖ, quia id verbum cum adiectivis iungi solet, non cum adverbiiis. Nec haereo in κείσεται. Ut enim τίθεσθαι est sibi ponere, constituere, ita Futurum exactum formae passivae κείσεται, constituta erunt, huic loco videtur accommodatissimum.

Antig. 504

τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν

λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλώσσαν ἐγκλήοι φόβος.

Simplicissima haec verba corrigendi ratio videtur, si scribimus:

τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν

γνοίης ἄν, κτλ.

Antig. 700 τοιάδ' έρεμνή σίγ' έπέρχεται Φάτις.

Legendum videri ύπέρχεται dixi in Excerptis pag. 94, itaque ante Schmidium.

Antig. 743. Haemon. ού γάρ δικαία σ' έξαμαρτάνονθ' όρώ.

Creon. άμαρτάνω γάρ τας έμας άρχας σέβων;

Quia nemo nisi όξύμώρως dici potest δικαία άμαρτάνειν, sane prima specie mirum videtur Sophoclem ita scripsisse, cum exigua mutatione reponi possit

ού γάρ τι βαιά σ' έξαμαρτάνονθ' όρώ.

i. e. non enim, opinor, leve est quod peccare te video. Cf. Dindorf. Lex. Soph. p. 363 A.

Cave tamen quidquam mutes. Nam insolentius poetam scribere coegit quod per totum paene dialogum apparet artificium, ut identidem ad vocem ab altero interlocutore usurpatam alter orationem suam conformet. Hic autem Sophocles δικαία posuit ob δίκης in versu praegresso, έξαμαρτάνοντα vero ob άμαρτάνω in sequenti.

Antig. 857 έψαυσας άλγεινοτάτας έμοι μερίμνας,

πατρός τριπόλιστον οίτον

του τε πρόπαντος

άμετέρου πότμου

κλεινοίς Λαβδακίδαισιν.

Horum versuum difficultates clare, ut solet, exposuit in novissima editione Nauckius. Admissa Blaydesii coniectura έμναςας (cf. Philoct. 1170 et Eur. Alc. 878) temptare lubet:

έμναςας άλγεινοτάτας έμοι μερίμνας,

πατρός τριπόλιστον (?) οίτον

τόν τε πρόπαντος

άμετέρου δόμου

κοινόν Λαβδακίδαισιν.

Τριπόλιστον sive τριπόλητον, ut corrigit Dindorfius, quod

scholiasta explicat *πολλάκις ἀναπεπολημένον*, itaque *πολυθρύ-
λητον*, sanum esse neque aio nec nego. Si depravatum est,
haud inepte fortasse conicias *τριπάλαιστον*, quo respiciatur
ad chori verba (856) *πατρῶν δ' ἐκτίνεις τιν' ἄθλον*. De
sequentibus verbis fortasse non plane inutile est monere (si-
lere enim videntur commentatores) Antigonom existimare
esse necessitudinem quandam inter incestas parentum nuptias
et suam fratrisque circa matrimonium infelicitatem.

Antig. 966 *παρὰ δὲ κυανέων σπιλάδων διδύμας ἀλός
ἀκταὶ Βοσπόρια ἢ δ' ὁ Θρηκῶν
Σαλμυδησός, ἴν' ἀγχίπτολις Ἄρης κτέ.*

Schneidewinus numeros corrigere conatus est scribendo
διδύμας πέτρας, sed non placet *σπιλάδων* — *πέτρας*, et in libro-
rum scriptura *κυανέων πελάγεων* (*σπιλάδων* Wieseleri est cor-
rectio) *πετρῶν διδύμας ἀλός* non dubitandum quin *πετρῶν* sit
glossema vocabuli praecedentis. Mihi non displiceat:

*παρὰ δὲ κυανέων σπιλάδων διδυμαδόνων
ἀκτὰ Βοσπορία ἔστι καὶ ὁ Θρηκῶν
Σαλμυδησός, ἴν' κτλ.*

Antig. 1034 *κοῦδὲ μαντικῆς
ἀπρακτος ὑμῖν εἰμί.*

Quod coniecit Stephanus *ἀπρατος* cum manifesto non suf-
ficiat, Pallis *ἀτρωτος*, *ἀγευστος* autem Nauckius proposuerunt.
Cogitari etiam potest de scribendo *ἀτάρακτος*, sive *ἀθρακ-
τος*. O. R. 484 *δεινά με νοῦν δεινὰ τὰ ράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας.*

Antig. 1096 *τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν, ἀντιστάντα δὲ
ἀτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα.*

Vetus emendatio *δεινῶν πέρα* pro *δεινῷ πάρα* satis certa vi-
detur, reliqua correctio incerta. Temptavit ingeniose, ut sem-
per, Nauckius:

ἄτη παλάσαι δεινὰ καὶ δεινῶν πέρα.

Sed πατάξαι fieri potest ut sanum sit et videndum annon sufficiat scribere:

ἄτη πατάξαι τοὺς ἐμοὺς δεινῶν πέρα.

Sed obnitendo meos pessumdare longe peius est. Agi enim de suorum pernicie satis Creon intellegebat e Tiresiae verbis 1066 sq.

*ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα
νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοῦς ἔσει.*

et ex iis quae idem dixerat v. 1078 sq.

*Φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.*

Qui quatuor subsecuntur vss. 1080—1083, si genuini sint, transponendos esse ad priorem Tiresiae orationem post v. 1022 monui Verslagen, pag. 9.

Antig. 1098 *εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.*

Iniuria me iudice pro λακεῖν, quod errore repetitum e fine v. 1095, ex apographo recepta est lectio Κρέον, manifestum glossema, quia Graeci πατρόθεν aliquem alloquentes ipsius nomen sine causa addere non consueverunt, et optimo iure, sicubi, ut hoc utar, apud Platonem legitur ὦ παῖ Σωφρονίσκον Σώκρατες vel ὦ παῖ Κλεινίου Ἀλκιβιάδη, interpretibus meliores critici reddere solent Σώκρατες et Ἀλκιβιάδη. Deficientem pedem certa emendatione nemo restituet, sed apte conici potest:

εὐβουλίας δεῖ <ἂν τοῖσδε>, παῖ Μενοικέως.

Possis etiam inserere ταῦτα, vel in fine senarii τάδε.

At dixerit quispiam, in ipsa Antigona supra v. 211 totidem verbis scriptum exstat

*σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
τὸν τῆδε δύσγουν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.*

Respondeo ipsum versum sequentem argumento esse ibi

quoque Κρέον esse scioli emblemata et poetam, quod olim intellexit Schneidewinus, scripsisse:

σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως, <ποεῖν>
τὸν τῆδε δύσγουν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.

quae correctio mihi quidem probatur prae reliquis omnibus, quas propositas esse video.

Plurima huius quem dixi usus exempla suppeditabit Dindorfii lexicon Sophocleum sub vocibus παῖς (p. 379A) et τέκνον (p. 469 B sq.).

Alia ratio est eorum locorum ubi spectatorum gratia nomen additum est, velut in Philoctetae initio, ubi est Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, quod nomen in sequentibus vs. 50, 542, 1237 omissum videbis. Suspensione vacant loci ubi nomen praecedit: Aiac. 331 Τέκμησσα — παῖ Τελεύταντος et Trach. 665. Cf. Aiac. 91. Acrius instantis denique est Phil. 1261 σὺ δ' ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτῆτην λέγω, | ἐξελθ'.

Antig. 1165.

τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθῃμ' ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμψυχὸν ἡγοῦμαι νεκρόν.

Vere Meinekius οὐ τι Φήμ' correxisse videtur, sed etiam reliqua scriptura merito displicuit quibusdam, cum praesertim codex Laurentianus exhibeat ἀνδρός. Parum tamen arridet Mekleri suspensio προδῶ σῶμ' ἀνδρός, nisi quod προδῶ requiram et ego, sed ita si scribere liceat:

τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν <βίου> προδῶ τις, οὐ τι Φήμ' ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμψυχὸν ἡγοῦμαι νεκρόν.

In huiusmodi saltem versibus Sophocleam elegantiam agnosco.

Ant. 1178. Chor. ὦ μάντι, τοῦπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἡνυσας.

Non potuit ipse Tiresias quae praedixerat ἀνύτειν, i. e. ad effectum perducere, nam hoc dei est. Expectamus sen-

tentiam τοῦπος ὡς ἀρ' ὀρθὸν ἔλεξας, itaque conicio, sed post Tournierum, ut plagulam corrigens animadverto, poetam scripsisse:

ὦ μάντι, τοῦπος ὡς ἀρ' ὀρθὸν ἤνεσας

locutum, ut saepius fecit Aeschylus. Nec longe abludit quod ipse scripsit Philoct. 1366

ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας. ¹⁾

Antig. 1214 παιδὸς με σαίνει φθογγος.

Semper suspectam habui h. l. σαίνει, et laetus video Schmidium proponere μ' ἰκάνει. Ipse et de hoc verbo cogitaveram et de corrigendo με βαίνει. Eur. Hipp. 1371 καὶ νῦν μ' ὀδύνα βαίνει. Supra v. 1209 de voce est περιβαίνει et v. 1187 καὶ με φθογγὸς — βάλλει δι' ὠτων.

Antig. 1224 εὐνῆς ἀποιμῶζοντα τῆς κάτω φθοράν.

καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος.

Versum priorem depravatam esse vidit Gleditschius, qui coniecit τῆς αὐτοῦ φθοράν. In hac tamen verborum compositione εὐνῆς — φθοράν, quia φθορὰ usurpari solebat de vitio illato mulieri, melius, ni fallor, poeta a vocis simplicis usu abstinisset. Quare fortasse praestat corrigere:

εὐνῆς ἀποιμῶζοντα τὴν καταφθοράν.

Vocabulo usi sunt Aeschylus et Euripides, et verbo καταφθείρειν Sophocles quoque O. R. 331. Quod autem iam in Exercit. Criticis pag. 121 pro λέχος proposui λάχος, postea ut suum repetivit G. H. Mueller Em. Soph. p. 60.

Antig. 1246

ἐλπίσιν δὲ βέσκομαι

ἄχῃ τέκνου κλύουσαν ἐς πόλιν γόους

οὐκ ἀξιῶσειν, κτέ.

¹⁾ Vide an similiter corrigendus sit locus O. C. 453 sq. μαντεῖ' ἀκούων — || παλαίφαθ' ἀμοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε, ubi Nauckius proposuit ἔχρησεν.

Ambigi potest sitne corrigendum cum Blaydesio *έξανήσειν*, an *έξαύσειν*, quod conici potest collato Trachin. 565. Illa tamen correctio, quamvis paullo minus lenis, fieri potest ut praeferenda sit.

Antig. 1251. Chor. *έμοι δ' οὖν ἢ τ' άγαν σιγή βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι χή μάτην πολλή βοή.*

Malim aut *βάρος* aut *προσοῦσα*.

Antig. 1258 *μή τι καὶ κατὰ σκότον
κρυφῆ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη.*

Pro *θυμουμένη*, quod sententia repudiat, Pallis coniecit *πονουμένη*, sed verbo *πονείσθαι* pro *πονείν* (si Perf. pass. part. Trach. 985 in carmine melico exceperis) tragici non utuntur. Mihi in mentem venit *θολουμένη*, i. e. *ταραττομένη*, cl. Euripid. Alc. 1066 *θολοῖ δὲ καρδίαν* (scil. *τὴν έμήν*).

Antig. 1339 *άγοιτ' αν μάταιον άνδρ' έκποδών,
δς, ω παῖ, σέ τ' ούχ έκων έκτανον,
σέ τ' αυ τάνδ', ώμοι μέλεος, ούδ' έχω
δπα πρὸς πρότερον' ἴδω, πᾶ κλιθῶ· πάντα γάρ
λέχρια τάδ' εν χεροῖν, τὰ δ' επί κρατί μοι
πότμος δυσκόμιστος εισήλατο.*

Ambigit Nauckius utrum *πᾶ κλιθῶ* (certa est Musgravii correctio pro *πᾶ καὶ θῶ*) an *πάντα γάρ* postulante metro recidendum sit. Equidem *πάντα γάρ* longe potius quam *πᾶ κλιθῶ*; quod nemo de suo additurus erat, interpolatoris esse crediderim. Sed fortasse rectius Kayserum secutus Meklerus delevit *ἴδω, πᾶ*, nec displicet Gleditschii coniectura *πρόστροφος*, ut fuerit *ούδ' έχω || δπα πρόστροφος κλιθῶ· πάντα γάρ*. In sequentibus autem aperte non sufficit metrica correctio *λέχρια τάν χεροῖν*, quia *λέχρια*, quod nemo intellegit, procul dubio mendosum est, nec apte haec verba cum sequentibus copulantur. Conieci:

σχέτλια τὰν χεροῖν, ὅτ' ἐπὶ κρατὶ μοι
πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

Misera sunt praesentia, quandoquidem cett. Ad
δτε causale cf. supra v. 170 quaeque plurima exempla Din-
dorfius affert in Lexico Sophocleo s. v.

Hanc plagulam corrigens video in Antigona superesse quae
suis locis annotare neglexerim.

Antig. 1088 Tiresias e colloquio cum Creonte discedens ait:

ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἀπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῆ,
καὶ γνῶ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἰσυχαιτέραν
τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν φέρει.

Irae indulgere et simul linguam mentemque moderatam
gerere nemo potest, itaque sine controversia corrigendum
est ἢ γνῶ τρέφειν κτέ. In sequenti versu teneo quod olim
conieci τρέφει pro φέρει, sed praeterea lubens legerim, col-
lato Aristoph. Lys. 432:

τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τὰς φρένας θ' ὧν νῦν τρέφει.

Antig. 1221 τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν,

βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην,

τὸν δ' ἀμφὶ μέσση περιπετῆ προσκείμενον, κτέ.

Haec verba vix satis expedita videntur. Nam si intranti-
bus Creontis comitibus antrum, Antigona adhuc pendebat,
non intellegitur quo pacto mediam amplexus Haemon ei po-
tuerit προσκείσθαι, nec magis perspicua sunt verba (1238 sqq.)

καὶ Φυσιῶν ὄξειαν ἐκβάλλει ροὴν

λευκῆ παρειᾷ Φοινίου σταλάγματος.

κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῶ, κτέ.

Apparet igitur, Haemonem sponsae cadaver laqueo sol-
visse, sed ea res poetae fuerat significanda. Quod qua ratione
fecerit fortasse alius reperiet. Nam sive refingimus:

τὸν δ' αὖ λυθείσῃ περιπετῇ προσκείμενον, κτέ.
sive lenius sic:

τὸν δ' ἀμφὶ μέσση περιπετῇ προκειμένη, κτέ.
coll. supra 1101 et Aiac. 1059, non tollitur difficultas.

Antig. 1235

ἐπενταθεις

ἤρρισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, κτέ.

Pro μέσσον merito suspecto Nauckius coniecit πηκτόν, quod tamen dubito num satis tueatur locus Aiac. 907, ubi additur ἐν χθονί. Ipse in Excerptis dedi θηκτόν, tragicis familiare gladii epitheton. Quod Pallis coniecit διστόν pro διστομόν dictum exemplo caret, nec probabile est propter 1233.

Verbo hic repetam propositas mihi Verslagen l. l. coniecturas in Oed. Reg. et Antigona.

Oed. Reg. 409 κλύοντα λέξαι pro ἴσ' ἀντιλέξαι. — Ant. 782 νέων δς ἐν στήθεσι πίπτεις pro Ἔρωσ δς ἐν κτήμασι πίπτεις. — V. 647 delete glossemate ὑφ' ἡδονῆς, supplebam τὰς <παρούσας σοι> φρένας, cl. Trach. 736 sq. et Ar. Eq. 1119 sq. — V. 802 μαλερῶν pro τὰδ' ὀρῶν, quod tamen vide quo pacto tueatur Nauckius in editione novissima. V. 906 ἐσήπετο pro ἐτήκετο. De aliis iam monui.

ΑΙΑΣ. 196

ἐχθρῶν δ' ὕβρις

ἀτάρβητος ὀρμᾶτ'

ἐν εὐανέμοις βάσσαις, κτέ.

Edi solet e Triclinii coniectura ὀρμᾶται. Sed deest sententiae necessarium vocabulum, scribendumque videtur:

ἀτάρβητος ὀρμᾶ πῦρ

i. e. ὡς πῦρ. Cf. Hom. Ξ 396. Scholiasta scribens λείπει ὡς πῦρ iam ante oculos habuit quod hodie scribitur. De usu intransitivo verbi ὀρμᾶν satis constat, πῦρ autem in hac comparatione omitti potuisse haud facile adducar ut credam.

Aiac. 249 ἢ θοδὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον
ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι.

Fortasse sub verbo suspecto latet συθεῖναι. Cf. Aesch. Prom. 135 σύθευ δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.

Aiac. 345 τάχ' ἂν τις αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.

Expectabam κάπ' ἐμέ vel potius κάς ἐμέ, quod iam Blaydesio placuisse video.

Aiac. 378 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ᾧδ' ἔχειν.

Prorsus facio cum Blaydesio hanc structuram ferri posse neganti, nec tamen cum eo vitiosum puto ὅπως, quia ea coniunctio constanter apparet in similibus formulis οὐκ ἔστιν ὅπως et οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ, sed mendosus videtur Infinitivus, pro quo nescio an substituendus sit Optativus ἔχοι.

Aiac. 449

οὐκ ἂν ποτε

δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ᾧδ' ἐψήφισαν.

Infimae graecitatis cum sit ψηφίζειν pro ψηφίζεσθαι, in vetusto scriptore Attico ἐψήφισαν admodum suspectum est. Facile fluere potuit e glossemate, si Sophocles dedit:

οὐκ ἂν ποτε

δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ᾧδ' ἐκριναν ἂν.

Aiac. 457 καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς

ἐχθαίρομαι, μισεῖ δὲ μ' Ἑλλήνων στρατὶς

[ἐχθεῖ δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε].

πότερα πρὸς οἴκους κτέ.

V. 459, quem saepsi uncinis, manifesto est spurius. Quod enim Troianis Ajax invisus est, id omnibus Graecis habebat commune, nec quidquam significare ea querela potest, nisi forte putamus, quod nemo faciet, Aiace cogitare de transfugiendo ad hostes, qualis suspicio praeterea refellitur iis

quae paullo post dicit v. 466 sq. Prodit autem falsarium metri Sophoclei imperitia, si quidem trisyllaba vox quintum pedem efficiens vitiosa est.

Aiac. 460

ναυλόχους λιπὼν ἔδρας

μόνους τ' Ἀτρείδας.

Alii alia coniecerunt: *δισσοῦς, γυμνοῦς, ὤμοῦς, προδοῦς*. Mihi placet *ἀνόμοις*, nam de Atridarum iniustitia perpetuo Aiax queritur.

Aiac. 434 ὄτου πατήρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς

τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ

πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·

ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον

Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει

οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμήσ,

ἄτιμος Ἀργείοισιν ὦδ' ἀπόλλυμαι.

Hunc locum, in quo plura offendunt, sic temptabam in Excerptis, pag. 61:

ὄτου πατήρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς

τὰ πρῶτα καὶ κάλλιστ' ἀριστεύσας στρατοῦ

πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·

ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον

<τοῦτον παρ>ελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει

οὐδ' ἔργα μείω χειρὶ δὴ πράξας ἐμῆ

ἄτιμος Ἀργείοισιν ὦδ' ἀπόλλυμαι.

Quia tamen secundus quem adscripsi versus etiam sic correctus mediocriter placet et propter verba sequentia *πᾶσαν εὐκλειαν φέρων* satis videtur inutilis, hodie nescio an imperite fictus sit ab interpolatore ad exemplum v. 1300, ubi de eodem Telamone dicitur

ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμῆν

ἴσχει ξύνευνον μητέρ'.

Aiac. 547 εἶπερ δικάως ἐστ' ἐμός τὰ πατρόθεν.

Reliquis coniecturis accedat haec mea:

εἶπερ δικάως ἐστὶ πατρόθεν <γεγώς>.

Nam ἐμός glossema videtur. Saltem aut hoc aut τὰ πατρόθεν abundat.

Aiac. 600 ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος

Ἰδαία μίμνω λειμωνία ποία μῆλων

ἀνήριθμος κτέ.

Alienis periculis (etiam recentissimis) cautus ab hoc loco tot coniecturarum naufragiis famoso manum abstinebo, hoc tantum monens ne Dindorfii quidem coniecturam quamvis plurimis criticis probatam μῆλων pro μήλων veram videri, quippe quae nimia videatur hyperbole de X annorum spatio, de quo dictum ferrem ἡμερῶν ἀνήριθμος. Si reliqua loci emendatio mihi cederet, potius suspicarer pro ΜΗΛΩΝ legendum esse ΚΗΔΩΝ, κηδῶν ἀνήριθμος, ut est Elect. 231 ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

Aiac. 685 sq. Vide ad Trach. 18 sqq.

Aiac. 778 ἀλλ' εἶπερ ἔστι τῆδε θῆμέρα, κτέ.

Fortasse litterae melius sic dirimentur, ut scribamus τῆδ' ἔθ' ἡμέρα.

Aiac. 782

εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,

οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

Plerumque corrigitur ἀφυστερούμεθα vel ἀφυστερήμεθα, sed neque verbum medium neque compositum exemplis probis et antiquis confirmari potest; quod enim legebatur Eurip. Iph. A. 1203 παιδὸς ὑστερήσομαι certa coniectura a Nauckio mutatum est in ἔστερήσομαι. Qua re intellecta Badhamus reposuit loco nostro εἰ δ' ἄρ' ὑστερήσαμεν, rectius fortasse facturus, si pro Aoristo posuisset Perfectum ὑστερήκαμεν.

Aiac. 806 ζῆτεῖτ' ἰόντες τάνδρὸς ἔξοδον κακῆν.

Cum dubiae admodum sit Graecitatis ζῆτεῖν τινὸς ἔξοδον pro ζῆτεῖν ὅποι τις ἐξελέλυθε, neque leni mutatione hic locus curari possit, vereor ne confugiendum sit ad suspicionem, hunc locum esse e numero eorum, ubi vetus lacuna imperite expleta sit. Quid poeta dederit pro certo nemo scire potest, sed sententiae aptum est:

οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους
ζῆτεῖτ' ἰόντες τάνδρὸς <ἐπὶ σωτηρίᾳ>.

Aiac. 852 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·

ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.

ὦ Θάνατε Θάνατε νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν.

Aut versus inutilis tribuendus est interpolatori, aut si Sophocleus est, duobus vitiis, quibus ridiculus redditur, est liberandus. Ineptissimum enim est ἀρχεσθαι dictum de caede, quae uno ictu itaque temporis momento perficitur, et procul dubio legendum ἐρκτέον, quod ipsum iam Reiskium olim commendasse nunc video, nec magis ferendum σὺν τάχει τινί pro σὺν τάχει. Conieci:

ἀλλ' ἐρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τόδε.

Idem verbum aliquando restitui iussi supra v. 40 καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὦδ' ἤξεν χέρα; suspicatus ἤρξεν χερί, ut sit sententia: quo consilio rem adeo inconsideratam manu patravit? Hunc Aoristum poeta usurpavit Phil. 117. 1353. 1406. Trach. 935. 1201. Idem praeeunte Hermanno ab editoribus numerorum causa restitutus est Aiac. 905, ubi libri

Chor. τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε χεῖρι δύσμορος;

Tecm. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, δῆλον.

quae lectio sententiae aptissima est, quod dici non potest me iudice de Hermanni coniectura ποτ' ἄρ' ἔρξε, quia nusquam verbum ἔρδειν est intransitivum, itaque male quadrat

responsum αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ. Quare haud scio an, ut lenius, ita verius olim Bothius rescripserit:

τίνος ποτ' ἄρα πράξει χειρὶ δύσμορος;

Aiac 1024 οἴμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ᾧ τάλας, ὑφ' οὗ
Φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες ὡς χρόνῳ
ἐμελλέ σ' Ἐκτωρ καὶ Θανῶν ἀποφθίσειν.

Dubito an hunc locum melius sic interpungamus:

*τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; ᾧ τάλας, ὑφ' οὗ
Φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας. εἶδες κτλ.*

ut existimemus actorem, qui agat Teucris personam, post verba οἴμοι — κνώδοντος cadaver Aiacis a gladio divellere, tum vere exclamare ᾧ τάλας κτέ. Praeterea fere malim:

οἴμοι, τί δράσω; φέρε σ' ἀποσπάσω κτέ.

Aiac. 1084 ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν δρώντες ἀν δρώμεθα
οὐκ ἀντιτείσσειν αὐθις ἀν λυπώμεθα.

Doceat me aliquis, quod mihi obscurum est, quid sibi hic velit vocula καὶ, aut mecum legat:

ἀλλ' ἐστάτω δὴ μοι δέος τι καίριον, κτέ.

Aiac. 1115 πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβῶν
καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε.

Maiore vi dictum foret:

καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε.

Articulum post αὐτὸν recte omitti ostendunt loci Ai. 1168. El. 720. 1396. 1329. Ant. 1217. O. C. 1650.

Aiac. 1164 ἀλλ' ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν

τῷδ', ἐνθά βροτοῖς τὸν δαίμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

Tam ταχύνας σπεῦσον (licet ταχέως σπεύδειν dicatur) quam praesertim locutio *ἰδεῖν τί τινι*, in qua iam alii haeserunt ut aliena ab antiquo sermone, faciunt ut interpolatorem sua intermiscuisse suspicer. Prorsus saltem sufficit:

ἀλλ' ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, τὰ χυνον
κοίλην κάπετον τῷδ', ἐνθά βροτοῖς
τὸν δαίμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

Sic infra v. 1403 ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνατε.

Aiac. 1310 ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
γυναικὸς ἢ τοῦ σοῦ θ' ὀμαίμονος λέγω.

Hermanni lenissima correctio σοῦ pro τοῦ ita tantum huic loco proderit, si simul mendum quo laborant in praegresso versu voculae τῆς σῆς sublatum erit. Conieci:

μᾶλλον ἢ μάχλης ὑπὲρ
γυναικός, ἢ σοῦ σοῦ θ' ὀμαίμονος λέγω;

i. e. aut pro te fratreque tuo, si sic me dicere mavis. Quali oratione Teucer satis aperte significat, se Atridas vix digniores existimare pro quibus pugnet quam Helenam, mulierem libidinosam.

Aiac. 1324 ἤκουσεν αἰσχροῦ· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.

Temere Schmidtius coniecit ἐχθρά. Cf. 1320 οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμεν αἰσχίστους λόγους, Philoct. 607. Antig. 1047, al.

Finem his annotationibus imponam communicanda cum lectoribus vel potius in memoriam revocanda observatiuncula, quam, licet perexigui sit momenti, tamen fore spero ut a futuris fabularum Graecarum editoribus non vilipendatur.

Invaluit hodie mos scribendi *ποιεῖν* sine diphthongo, ubicumque metrum paenultimam brevem postulet, neque eam consuetudinem impugno, quia bona aetate forma sine iota paene constanter in titulis reperitur, licet (quod inscriptionibus quibusdam metricis demonstrari potest) ipsi veteres Athenienses nullum observarint in metrico utriusque formae usu discrimen. Attamen hoc summa constantia observarunt, quod a Meklero neglectum video, v. c. Aiac. 1395, ubi *ποιῶ* edidit pro *ποιῶ*, ut verbo numquam vocalem eximant ante vocales et diphthongos *ο*, *ω*, *ου*, *οι*. Rem diligentissime ostendit MERTERHANS in utilissimo libello, qui inscribitur *Grammatik der Attischen Inschriften*, pag. 27, unde ipse primum intellexi me *Excerpta e poetis Graecis iterum edentem* similiter errasse.

AD FRAGMENTA.

Iis quae adolescens scripsi in *Exercitationibus* meis *Criticis* et postea in novae *Mnemosynae* vol. VI nunc e repetita lectione paucas addam observationes.

Fr. CDXXI, 4

ὥστε τέκτονος

παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών.

Aut *λέναι παρὰ στάθμην* dictum de fabro lineam regula indicatam persequenti, ut interpretatur Dindorfius, fuit formula artis fabrilis, quam hodie ignoramus, aut *ἰόντος* corruptum est. Expectatur *ἰσχοντος* (s. *ἔχοντος*) vel *τιθέντος*, sc. *τὸν κανόνα*.

Fr. CDLXX Οὐ γὰρ τις ἂν δύναίτο πρῶρατῆς στρατοῦ

τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν·

ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείστων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι

οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φίλος.

Sophocles h. l., quod facit saepius imprimis in *Antigona*, antiquioris poetae sententiam attulit. Quis enim haec legens non meminit Theognidei illius v. 25

οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς

οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἀνδάνει οὔτ' ἀνέχων?

Sed haereo in verbo composito *ἐξεπομβρῶν*, cuius prima praepositio omni vi caret. Haud quidem ignoro subinde in tragoedia eam praepositionem perexiguam vel potius nullam vim addere verbis compositis, sed tamen ea componendi

licentia poetae non utuntur nisi cogentibus numeris. Quare hic verum esse suspicor:

οὐτ' ἐστ' ἐπομβρῶν οὐτ' ἐπαυχμήσας φίλος.

Fr. DIX Τεῦκροσ δὲ τόξου χρώμενοσ Φειδωλία
ὑπὲρ τάφρου πηδῶντος ἔστησεν Φρύγας.

Cum *ιστάναι* significet *sistere*, nequaquam intellego quo pacto Teucer parce utens sagittis efficere potuerit ut Troiani supersilientes iam castrorum Graecorum fossam ab incepto desisterent, nam expectari ipsum contrarium vix opus est dicere. Quia vero inaudita synaloephe corrigeres τόξου <οὐ> χρώμενος, nihil aliud restat, quam ut locum emendemus scribendo:

Τεύκροτ δὲ τόξ' οὐ χρωμένοτ Φειδωλία
ὑπὲρ τάφρου πηδῶντας ἔστησεν Φρύγας.

Litterae ΤΟΞΟΤ cum male coniunctae essent, genetivum in nominativum imperite mutavit librarius.

Fr. DXVII νῦν δ' οὐδέν εἰμι χωρίς, ἀλλὰ πολλάκις
ἔβλεψα ταύτη τὴν γυναικείαν φύσιν
ὡς οὐδέν ἐσμεν κτέ.

Schmidtus pag. 265 sq. haec verba sic refingens:

νῦν δ' οὐ δίειμι νεωρές, ἀλλὰ πολλάκις
ἔψεξα ταύτη κτέ.

quam aptum sit *νεωρές* (verus accentus est *νεῶρες*), recens, ipse viderit; sed disputanti contra Gomperzium prorsus ei assentior recte Cobetum quaesivisse, quod apte opponeretur verbis sequentibus ἀλλὰ πολλάκις κτέ.

Contra cum Gomperzio *ἔβλεψα* sanum esse credo. Cum quid praecesserit ignoretur, semper admodum incerta manebit primorum verborum emendatio. Mihi venit in mentem:

οὐ νῦν δ' ἐν ἡμῖν χωρίς, ἀλλὰ πολλάκις
ἔβλεψα καὶ ἄλλῃ τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς οὐδέν ἐσμεν κτέ.

Non nunc in me seorsim sed saepe alias quoque (in aliis quoque mulieribus) muliebrem observavi naturam, quam simus miserae. Sentio tamen vel sic χωρὶς habere quod displiceat, et locum aliis commendo.

Schmidtii autem coniecturam *παῖδες* pro *πάντες* in v. quinto probandam arbitror.

Fr. DXVIII

Ἐν φύλον ἀνθρώπων μί' ἔδειξε πατὴρ καὶ μητέρα ἡμᾶς
ἀμέρα τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλου ἔβλασται.
βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσμερίας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν,
τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχευ ἀνάγκας.

Locum inde a 2 vs. nuper sic temptavit Gleditschius:

ἀμέρα τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλου ἔβλασται.
βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσμερίας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν
<καὶ κράτος>,
ἄλλους δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχευ ἀνάγκας.

Satis probabiliter, ut opinor, sed vocem AMEPA sanam esse nego. Quid enim quaeso sibi volt unus patris matrisque dies? Intellegam una (mutua) parentum voluptas, itaque corrigam ἀδονά.

Fr. DLXXIII. Optime hunc locum curavit Schmidtius, nec habeo quod addam, nisi scholiastam Aristotelis, qui omnes tres versus attulit, non scripsisse Ἄ φησιν ὁ βιάζων πρὸς τὴν Σιδηρῶ, sed ὁ παίζων.

Fr. DLXXXIII a πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ πέλεται
οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς οὔτ' ἀχρείων
τὸ λίαν κακός· βροτῶ δὲ πιστὸν οὐδέν.

Partim meis partim alienis admissis coniecturis locum sic constituerim:

Οὐ πολὺ δ' ἐν πολυπληθίᾳ πέλεται

οὐτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸν οὐτ' ἀχρείων <ἀπο>
 πάλιν κακόν· σπορᾶ δὲ πιστὸν οὐδέν.

Non multi, si ingentem spectas hominum numerum, sunt neque e generosis parentibus boni neque contra ex improbis mali. Generatione confidi prorsus nequit. Ἐπο addidit Bothius, πάλιν debetur Meinekio, σπορᾶ conieci Mnem. VI², 281, cetera nunc.

Fr. DCLXXVIII ὦ παῖδες, ἢ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
 ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμον.
 ἔστιν μὲν Ἄιδης, ἔστι δ' ἀφθιτος βία,
 ἔστιν δὲ λύσσα μαινάς, ἔστι δ' ἴμερος
 ἄκρατος, ἔστ' οἰμωγμός, ἐν κείνῃ τὸ πᾶν
 σπουδαῖον, ἰσχυραῖον, ἐς βίαν ἄγον κτέ.

E coniecturis olim ad h. l. propositis certa est Bothiana βίος pro βία, meritoque recepta a Dindorfio. Praeterea probabiliter δυνάμεων pro ὀνομάτων coniecit Meinekius et μανιάς pro μαινάς Porsonus, sed iniuria mihi Dindorfius recepisse videtur Bothii correctionem ἄκραντος, a loci ratione me iudice alienissimam. Hoc enim est poetae artificium, ut in hac variarum Veneris proprietatum enumeratione non similes copulet notiones, sed inter se opponat contrarias. Insanae autem rabiei non opponitur, ut arbitror, desiderium non expletum, sed desiderium bene temperatum, itaque corrigendum suspicor:

ἔστι δ' ἴμερος
 εὐκρατος, κτλ.

Fr. DCLXXXVI. Me et Cobetum post Hemsterhusium, quod nesciebamus, conicientes κεῦ pro καὶ vehementer carpit Schmidtius. Attamen (quod pace dictum sit Porsoni et Kruegeri, quorum memoriam valde veneror) admodum videtur probabile poetas Atticos, qui eam crasin non solum in καὶ

εὐθύς, sed etiam in vocabulis cum εὐ compositis (quorum exempla collegit Blaydesius ed. Aristophan. 1886, vol. II, pag. XIII) admiserint, eandem non recusasse in καὶ εὐ. Quis enim, ut hoc utar, credat recte dici κεύπαθής, sed κεύ παθεῖν dici non posse? Nonne multo est probabilius casui tribuendum esse quod hodie κεύ nusquam appareat? Equidem sic opinor, nec si alius locus eodem remedio aequae facile emendari poterit, eo uti dubitabo. Schmidtus solita violentia locum temptans τύχην in altero versu, nihil tale meritum, mutare coactus est.

Fr. DCLXXXVIII.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
 θεία ξύνεστιν ἡμέρα τετραμμένος.
 προμηθεῖα γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.

Nihil horum intellego, nec versus tertius omnino cum reliquis cohaerere videtur, sed aliud esse fragmentum. Reliqua quantumvis incerta coniectura sic tempto:

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
 ἐσθλαίσιν ἔστιν ἡδοναῖς τετραμμένος.

ut dicat poeta, non vere senescere, sed ad mortem usque frui iuventute sapientes, quorum mens nutrita sit honestis (cogitandi et meditandi) voluptatibus (non turpibus debilitatum corpus). Videant alii. Nam lenius requiro remedium.

Fr. DCCXIII Ἄλλ' οὐμὸς ἀεὶ πόντος ἐν πυκνῷ θεοῦ
 τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν,
 ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνα δύο
 σῆναι δύναιτ' ἀν οὔποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
 ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα
 πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένα,
 χῶτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῆ,
 πάλιν διαρρεῖ κάπλι μηδὲν ἔρχεται.

Plutarchum iam legisse *εύγενεστάτη* inde apparere videtur quod non tantum in vita Demetrii, sed etiam bis in Morali-
bus ita scriptum exstat. Nihilominus in fr. 741 bis recte
apud eundem legitur

*λάμπει γὰρ ἐν χρεΐαισιν ὡσπερ εὐπρεπῆς
χαλκός κτέ.*

semel vero apparet falsa lectio *εύγενής*. Quidquid autem sta-
tuendum est de Plutarcho, nullus dubito quin ipse Sophocles
scripserit:

χῶτανπερ αὐτῆς εὐπρεπεστάτη Φανῆ.

Cf. Aesch. Pers. 180. Sept. 99. Eur. Iph. Aul. 386. 822.
Hecub. 269. *Εύγενής* enim de externa specie ab antiquioribus
saltem non dicitur.

Fr. DCCXXXVII *Βραδεῖτα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολῆ
μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου, κτέ.*

Dindorfius affert meam coniecturam *βαρεῖτα* et Meinekianam
ρύπωμένου. Verbi notio aptissima est, sed haereo in Praesenti,
ubi expectes Perfecti participium *έρρυπωμένου* vel, quod
magis Atticum videtur, *έρρυπημένου*, quod vide an poeta
admissa aphaeresi dare potuerit. Aphaeresin, non crasin,
recte statuere mihi videtur Blaydesius Arist. Pac. 253 in
χρησθαι ἐτέρῳ. — Paulo longius distat a tradita lectione,
quod Naberus per litteras mecum communicavit *ρύπου πλέω*.

Fr. DCCLIV *Μύω τε καὶ δέδορκα κάξανίσταμαι,
πλέον φυλάσσων αὐτὸς ἢ φυλάσσομαι.*

Absurda est observandi ratio τὸ *μύειν*, nec nisi pulvere
coacti oculos clauserunt custodes cadaveri Polynicis appositi
in Antigona. Videtur olim fuisse:

Κλύω τε καὶ δέδορκα κτέ.

Fr. DCCLXXXI *καὶ τὰν νέορτον, ἄς ἔτ' ἀστολος χιτῶν*

Θυρατον ἀμφι μηρὸν
πτύσσεται, Ἑρμιόναν,

Calidius Mnemos. VI² sollicitavi Θυρατον, quod Plutarchum legisse bene observat Schmidtius. Et recte ita scribere potuit poeta, nam revera femur celerius incedente puella identidem tali, qualis hic describitur, veste nudatur itaque fit Θυρατον.

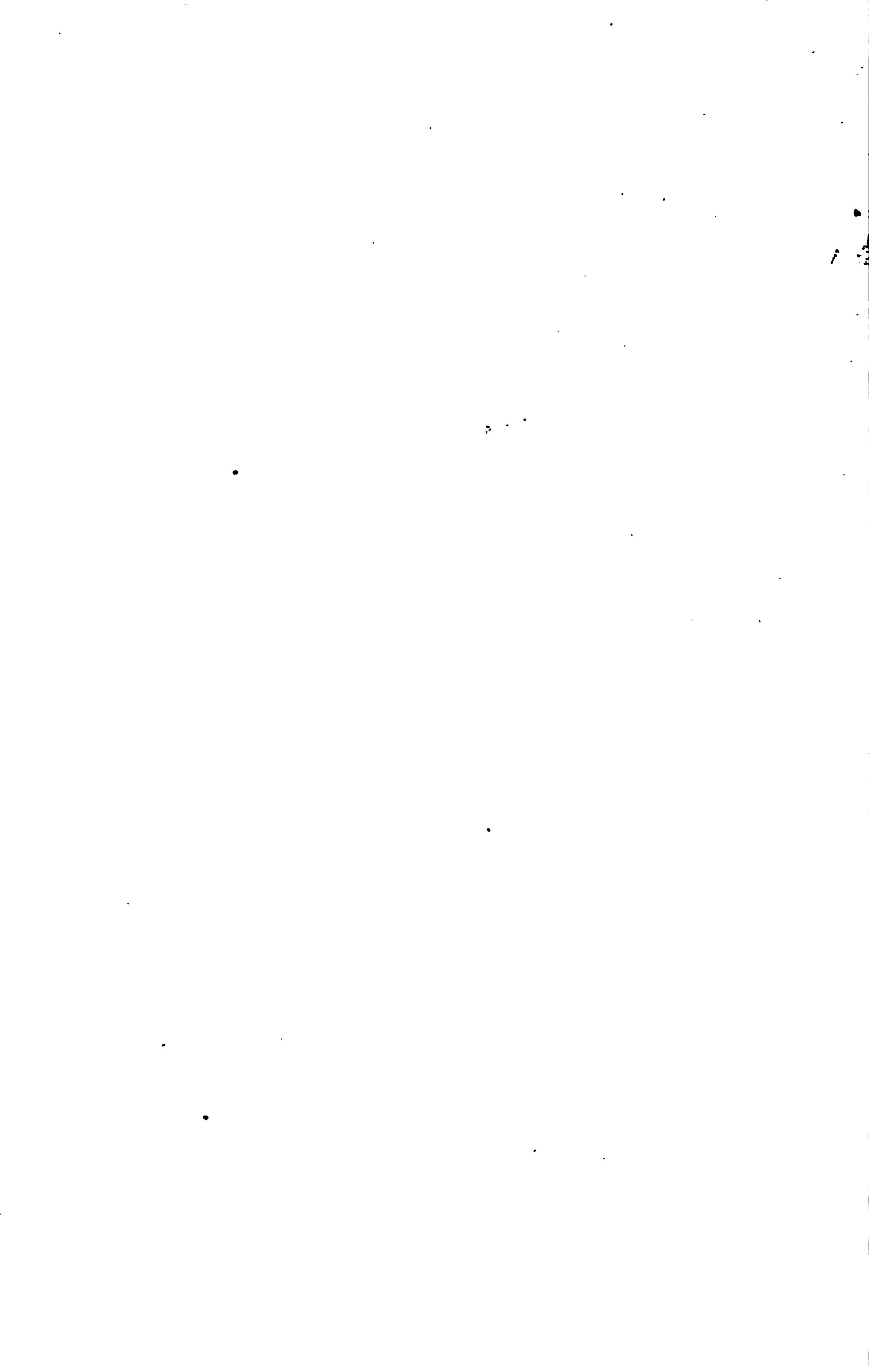
Sed apud Plutarchum in Lycurgi et Numae compar. cap. 3, ubi hos versus attulit, minus recte scriptum exstat: τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν ἀνερραμμένοι. Nam sententia postulat οὐκ ἦσαν συνερραμμένοι.

Fr. CCCXLII, 5 συμπλάζεται δὲ πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς.

HAYMANUM, Cambridg. Philol. Proceed. 1882, pag. 30 conicientem πλῆθος οἱ, πόσον δοκεῖς; latuit me ante XXIV annos idem suasisse Exercit. Crit., pag. 12.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- Pag. 18, 23 Praetulerit forsā aliquis *eis* pro *πρὸς*.
„ 19, 9 *Θανασίμων* coniecit iam Weckleinius.
„ 25, 8 *ἄκρας* tamen ob *ἄνωθεν* minus placet.
„ 26, 15 Lege *ἀρέσκει*.
„ 26, 19 Non ignoro apud poetas coalescere *οἴμοι ὡς*, sed fortasse *crasis* potius est quam *elisio*.
„ 44, 14 Nauckius coniecit: ὡςπερ ἡ *Φάτις* <*κρατεῖ*>, *ξένοι* fortasse recte.
„ 46, 27 Lege *ὁ καλεῖ*.
„ 53, 3 *σύμπολις* tamen dici potuisse pro *συμπολίτης* dubito, neque id sequitur ex *σύμπλους* et *σύμβιος* similibusque. Recte Nauckius *ὀμόπολιν*.
„ 61, 15 Dele „vel — *συνοδοίπορος*”, quae imprudenti mihi exciderunt. Non potest autem *ἴσον φρονεῖν* significare, quod putant, eiusdem esse factionis, quia aliud est *ἴσον*, aliud *ταύτόν*. Significat tantundem spirare, non minores spiritus gerere, quod hic absurdum est. Itaque de loci corruptela non dubito, sed de emendatione despero.
„ 63, 18 Lege „*στιν ἡδ*” pro „*στι καὶ*.
„ 64, 27 *Τάδε* iam ab alio coniectum esse video, sed dubia structura. Praestiterit quod posui *ἐν τοῖσδε*.
-

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine is incurred by retaining it
beyond the specified time.

Please return promptly.

JUN 2 1986
2416 986

Qs 32.290

Lucubrationes Sophocles.

Widener Library

001859239

3 2044 085 168 615